

20. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

16. KVĚTNA 1999

Z obsahu:

Dialog se židy

Jan Pavel II. při
generální audienci

28. dubna 1999

– strana 2 –

Oběť a Obětník

– strana 4 –

Zkušenost křesťana ze Západu

Nad „Apokalyptic-
kým deníkem“

Vladimíra Neuwirtha

– strana 5 –

Mateřství je oslavou Boha (2)

– strana 6 –

Správný okamžik

– strana 9 –

Putování Matky Boží

– strana 9 –

Hoří

Homilie olomouckého
arcibiskupa Jana

Graubnera na Svatém
Hostýně 1. 5. 1999

– strana 10 –

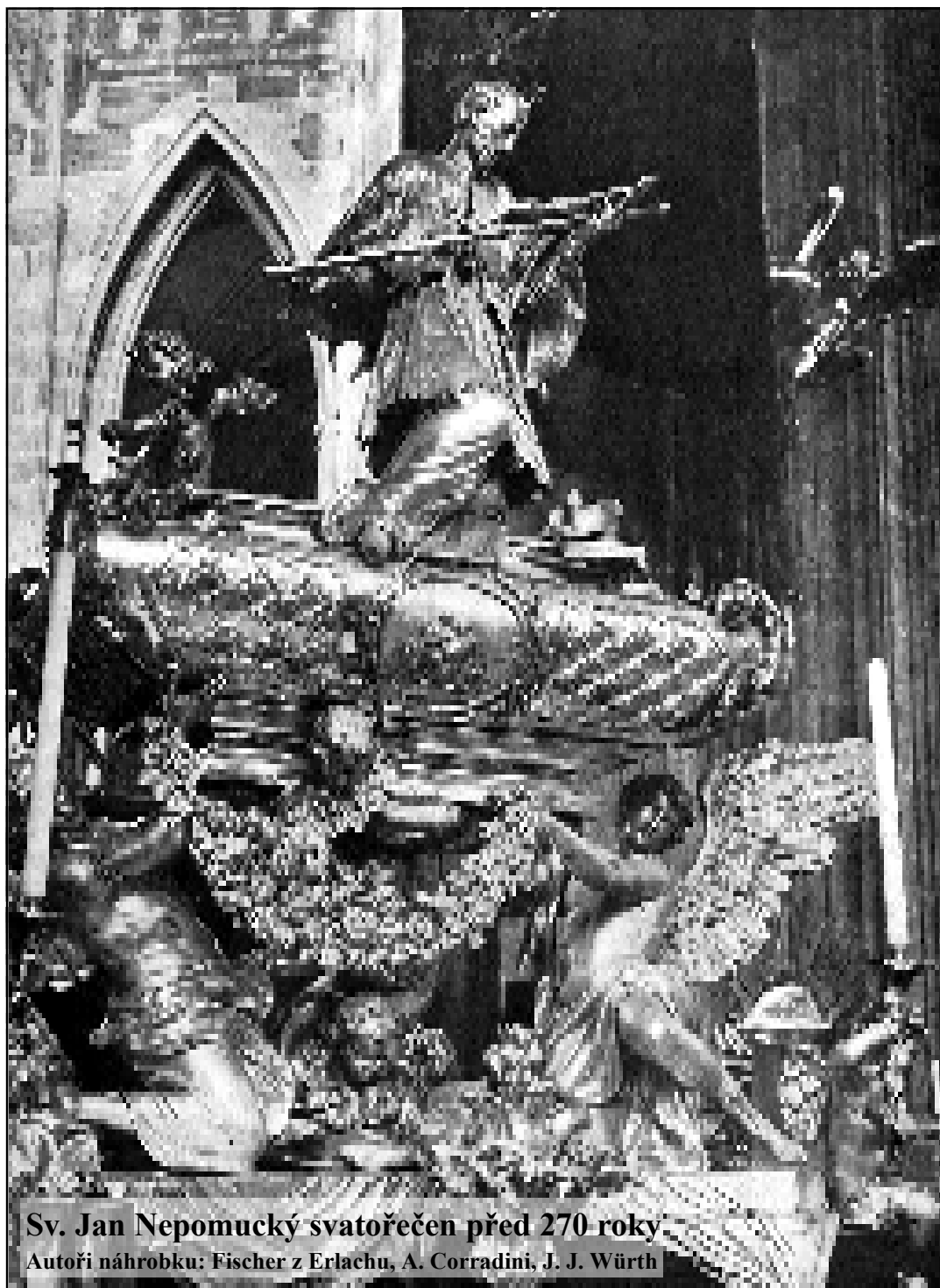
Jedním slovem – nesnášenlivost

K sérii článků
»Jedním hlasem«
v KT

– strana 12 –

Problémy kolem mystičky

– strana 13 –

Sv. Jan Nepomucký svatořečen před 270 roky

Autoři náhrobku: Fischer z Erlachu, A. Corradini, J. J. Würth

Dialog se židy

Mezináboženský dialog, ke kterému povzbuzuje apoštolský list Tertio millenio adveniente jakožto k aspektu, který má být charakteristický pro tento rok věnovaný zvláště Bohu Otcí, týká se především židů, »našich starších bratří«, jak jsem je nazval v rámci památného setkání s hebrejským společenstvím města Říma 13. dubna 1986 (srov. Insegnamenti IX/1, s. 1027). V úvahách o společném dědictví, které nás spojuje, II. vatikánský koncil zvláště v prohlášení Nostra aetate dal novou orientaci našim vztahům k židovskému náboženství. Tuto nauku je třeba stále více prohlubovat a Jubileum roku 2000 může představovat velkolepou příležitost k setkáním pokud možno na místech významných pro mono-teistická náboženství (srov. TMA 53).

Vztahy temné i světlé

Bohužel je známo, že především vztah s bratry židy se stal obtížným, a to od prvních dob Církve až do našeho století. Ale v této dlouhé a těžce zkoušené historii nechyběly okamžiky světlého a konstruktivního dialogu. Připomeňme si v této souvislosti, že první teologické dílo s názvem »Dialog« věnoval příznačně filozof a mučedník Justin v druhém století své konfrontaci s židem Trifonem. Tak je také možno hodnotit dialogickou dimenzi, která je silně

pouze základní hodnotu mezináboženského dialogu, ale také společné sdílení dlouhé cesty, která vede od Starého zákona k Novému zákonu. Je zde dlouhý úsek dějin spásy, na který se židé i křesťané dívají společně. »Na rozdíl od jiných nekřesťanských náboženství židovská víra je již odpovědí na zjevení Boha ve Staré úmluvě.« (KKC 839) Tyto dějiny jsou prozřeny nesmírným zástupem svatých osobností, jejichž život je svědectvím, že ve víře dosáhly toho, v co doufaly. List k Židům zdůrazňuje právě tuto odpověď

spásný Boží plán ve prospěch celého lidstva. I když je tento plán interpretován rozličným způsobem vzhledem k přijetí Krista, což samozřejmě představuje podstatný rozdíl, který je tu od samotného počátku křesťanství, nemění to však skutečnost, že mnoho prvků zůstává společných.

Především zde zůstává povinnost spolupracovat při prosazování stavu, aby **podmínky, v nichž lidé žijí, více odpovídaly Božímu záměru**. Velké jubileum, které se odvolává právě na židovskou tradici jubilejních roků, umocňuje naléhavost takového společného úkolu, aby byl znovu nastolen mír a sociální spravedlnost. Tím, že uznávají Boží vládu nad vším stvořením a zvláště nad zemí (srov. Lv 25), jsou všichni věřící povoláni, aby uplatňovali svou víru v konkrétním úkolu **ochrany posvátnosti lidského života v každé jeho formě a v obraně důstojnosti každého bratra a sestry**.

Ovoce starozákonního bohatství

Když křesťané přemítají o tajemství Izraele a o jeho »neodvolatelném povolání« (srov. Insegn. IX/1 [1986] s. 1028), zkoumají také **tajemství vlastních kořenů**. V biblických pramenech, které sdílejí s bratry židy, nacházejí nezbytné prvky potřebné k tomu, aby prožívali a prohlubovali svou vlastní víru.

Je to např. zřejmé v **liturgii**. Jako Ježíš, kterého nám představuje Lukáš, jak v nazaretské synagoze otevírá knihu proroka Izaiáše (srov. Lk 4,16nn), tak také Církev čerpá z liturgického bohatství židovského národa. Ona uspořádala liturgii hodin, liturgii slova a konečně i strukturu eucharistických modliteb podle modelů židovské tradice. Některé velké svátky jako Velikonoce a Letnice připomínají bohatství hebrejského liturgického roku a představují výtečnou příležitost, aby se v mod-

litbě pamatovalo na lid, který si Bůh vyvolil a který miluje (srov. Řím 11,2). Dialog dnes předpokládá, že křesťané si budou více uvědomovat tyto prvky, které nás sblížují. Jako bereme na vědomí »nikdy neodvolanou smlouvu« (srov. Insegn., 1980 [III/2], ss. 1272-1276), tak musíme zvažovat i vnitřní hodnotu Starého zákona (srov. Dei verbum, 3), i když tento zákon získává svůj plný smysl teprve ve světle Nového zákona a obsahuje sliby, které se naplňují v Ježíši. Nebyla to snad aktualizovaná četba židovského Pisma svatého, kterou Ježíš zapálil srdce v hrudi (srov. Lk 24,32) emauzským učedníkům, když jim dovolil poznat Zmrtvýchvstalého při lámání chleba?

Paměť budoucnosti

Nejen společné dějiny křesťanů a židů, ale zvláště jejich dialog by měl být zaměřen k příštím osudům (srov. KKC 840), aby se stal tak říkajíc »pamětí budoucnosti« (srov. L'Osservatore Romano 16. – 17. 3. 1998 s. 4). Připomínka smutných a tragických faktů z minulosti může otevřít cestu k **obnově smyslu pro bratrství**, plodu Boží milosti, a k úsilí, aby **infikovaná semena antijudaismu a antisemitismu již nezapoustěla kořeny v srdci člověka**.

Izrael, který buduje svou víru na zaslíbení, které dal Bůh Abramovi: *budeš otcem mnoha národů* (Gn 17,4; Řím 4,17), ukazuje světu na Jeruzalém jako na symbolické místo eschatologického putování národů, spojených ve chvále Nejvyššího. Přál bych si, aby na úsvitu třetího tisíciletí přispěl upřímný dialog křesťanů a židů k vytvoření nové civilizace založené na jediném Bohu svatém a milosrdném a směřující k tomu, aby se lidstvo smířilo v lásce.

L'Osservatore Romano
29. 4. 1999

Mezitulky a zvýraznění
redakce Světla

obsažena v současné novožidovské literatuře, jež hluboce ovlivnila filozoficko-teologické myšlení dvacátého století.

Návrat ke společným kořenům

Tento dialogický vztah mezi křesťany a židy nevylučuje

víru v průběhu dějin spásy. (Srov. Žid 11)

Společné úkoly vůči lidstvu

Odvážné svědectví víry by mělo i dnes charakterizovat spolupráci křesťanů a židů v tom, že budou hlásat a uskutečňovat

Poznat Otce

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Otče, přišla má hodina.
Oslav svého Syna.**

Poděkuj svému Pánu s hlubokou pokorou, že můžeš být svědkem jeho velekněžské rozmluvy s nebeským Otcem, a to tím spíše, že to, co přednáší Otcí, se tak významně týká i tebe.

Abys správně porozuměl jeho řeči, uvědom si dobře, jaká je to hodina, která přišla a která jej má oslavit: je to hodina jeho bolestného utrpení a smrti, kterou podstoupí, aby ti mohl předat Otcův dar: *život věčný. A život věčný je v tom, když poznáš Otce.*

Poznat Otce je však něco jiného a něco mnohem víc než jen poznání rozumu: *Zasnoubím si tě navěky spravedlností a právem, milosrdenstvím a slitováním, zasnoubím si tě věrností a poznáš Hospodina⁽¹⁾.* Poznat Otce znamená prožívat a důvěrně zakoušet jeho bezmeznou lásku, přijmout uvědoměle toto jeho láskyplné sebedarování jako nejvelkodušnější výzvu a v odpovědi na ni se mu oddat a odevzdat bezvýhradně tak, jak se nevěsta odevzdává svému ženichovi. Je to tedy úplně zasvěcení srdce Srdci k úplnému splynutí a sjednocení. To je dokonalý způsob, jakým Syn poznává Otce a Otec Syna a jak to také vyjadřuje obdivuhodná vzájemná záměna vlastnictví mezi Otcem a Synem, která, když to dovolíš, se může týkat i tebe: *Dal jsi mi je, neboť jsou tvoji: co je mé, je tvé, a co je tvé, je mé.*

Chápeš, co to znamená, být Božím pokladem? Bud' si však stále vědom, že do tohoto božského společenství jsi byl pozván a povolán bez jakékoliv vlastní zásluhy jen díky Ježíšovu prostřednictví: *dal ti všechno, co přijal od Otce*, protože jsi to ty, koho si od věčnosti vyvolil, aby v tobě Bůh byl skrze Ježíše Krista oslaven. Jeho smrt a zmrtvýchvstání samy mu nestačí k jeho slávě. Ježíš tě potřebuje, aby se v tobě zhodnotilo to, co vykonal, a aby jeho radostná velikonoční zvěst pak dostala správného adresáta. Jeho dokonalá oběť jej oslaví tím, že se v tobě naplní její smysl: že přijímáš jeho slova jako slova Otcova a věříš, že jej poslal za tebou a že Ježíš si tě zamiloval, protože tě přijal od Otce. Být Ježíšův znamená zachovat jeho slovo. Jsi-li z těch, kteří jsou **jeho**, pak je přijmeš tak plně a bezvýhradně, jak on splnil Otcovu vůli.

Tím ovšem také vstupuješ na jeho cestu ke slávě, která má své nekompromisní důsledky a zásadně mění tvé postavení ve světě: *Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nená-*

vist, poněvadž nejsou ze světa. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa⁽²⁾. To je také smysl Petrovy útěchy: *Když musíte snášet urážky, Duch slávy spočívá ve vás.*

Vidíš zcela jasně, jak u Ježíše i u tebe se nevyhnutelně snoubí sláva s utrpením: jedno bez druhého nemůže existovat: *Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a tak vejít do své slávy?⁽³⁾* Chceš pochybovat o tom, že totéž platí jak pro tvou osobní cestu k opravdové slávě, tak i pro Církev jako celek? Ani ona nedojde konečného oslavení, dokud neprojde dokonalým ponížením a očisťujícím utrpením ve světě, kdy *vy bude plakat a svět se bude radovat⁽⁴⁾.*

I tvoje i její opravdová a skutečná radost se může dostavit, až projdete hloubkou bolesti, v nichž se rodí radost a sláva⁽⁵⁾. Tyto bolesti jsou však do té míry jejich předzvěstí, že ti, kteří opravdu *přijali Ježíše*, již uprostřed utrpení se radují, protože je prožívají jako *záruku budoucí slávy*. Jejich radost jim přítomné soužení nejen *nevzalo⁽⁶⁾*, naopak, sami o ně prosí, aby tak rozmnožili Boží slávu ještě i v těch, které svou smírnou obětí mohou připojit ke Kristu, aby se tak *jejich radost naplnila⁽⁷⁾.*

Ti, kdo se pachtí jen za potěšením a slávou pro slávu, *už mají svou odměnu⁽⁸⁾.* Ani jejich »sláva« se totiž nevyhne utrpení, které však nebude její zárukou, nýbrž konečnou odplátou sobecké duše: *Kolik si užila slávy a hýření, tolik jí dejte teď trýzně a žalu⁽⁹⁾.*

Dost možná, že je to všechno tak odlišné od toho, co jsi dosud znal a na co jsi zvyklý, že tvůj rozum nechápe a tvé srdce se dokonce i bouří. Ale ti, kteří první slyšeli tato Ježíšova slova, také nechápali. Ještě celých sedm týdnů po tom, co viděli Ježíše nejdříve zmučeného a pak oslaveného, zavírali dveře a odcházeli z Jeruzaléma, protože se báli utrpení.

Připoj své jméno k seznamu věrných a vystup s nimi z dosavadního smýšlení *do hořejší místnosti*. Je zde také Ježíšova Matka Maria, která od počátku pochopila a *uvěřila⁽¹⁰⁾* nesmírnému paradoxu milosrdného Boha, který všechno to, co svět nesnáší a nenávidí, obrací v pravý opak těm, kteří uvěřili: *shlíží na nepatrné, ponížené povyšuje a hladově sytí.⁽¹¹⁾* Svěř se jí s důvěrou a spolu s ní v modlitbě čekej na příchod jejího Snoubence: Ten tě skrze ni *naučí všemu⁽¹²⁾.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Oz 2,21-22;

⁽²⁾ J 17, 14

⁽³⁾ Lk 24, 26;

⁽⁴⁾ J 16,20

⁽⁵⁾ srov. J 16, 21n;

⁽⁶⁾ srov. J 6,23

⁽⁷⁾ J 16 24;

⁽⁸⁾ srov.Mt 6,2

⁽⁹⁾ Zj 18,7;

⁽¹⁰⁾ Lk 1, 45

⁽¹¹⁾ srov. Lk 46-55;

⁽¹²⁾ J 14, 26

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 1,12–14

Když byl Ježíš vzat do nebe, apoštolové se vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom délku sobotní cesty.

A když přišli zase do města, vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův bratr. Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.

2. čtení – 1 Petr 4,13–16

Milovaní!

Radujte se, že máte účast na utrpení Kristově, abyste také mohli radostně jásat při jeho slavném zjevení. Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, to je Duch Boží. Ať nikdo z vás netrpí proto, že zavraždil nebo okradl, že někomu ublížil nebo jen že se míchal do záležitostí druhých lidí. Trpí-li však, že je křesťanem, za to se stydět nemusí; spíše ať Boha velebí, že je křesťanem.

Evangelium – Jan 17,1–11a

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se:

„Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařil ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.

Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi světil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe dříve, než byl svět.

Zjevil jsem jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal, a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal.

Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno moje je tvoje a všechno tvoje je moje. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“

Oběť a Obětník

Mše svatá není jen památkou na večeri, při které byla ustanovena. Ona byla ustanovena proto, aby byla trvalým nekrvavým zpřítomňováním toho, co se událo teprve příští den, nikoliv ve večeradle kolem stolu, ale na Kalvárii na kříži. Tam už nebylo společenství učedníků, nýbrž jen Syn, který se na kříži obětuje, a Otec, který jeho oběť přijímá. Do roku 1970 byl kříž podstatnou součástí oltáře.

Zpřítomnění Ježíšovy oběti je to nejpodstatnější, co dělá eucharistickou slavnost eucharistií. Bohoslužba slova sama o sobě ještě není mešní obětí. Při bohoslužbě oběti pak kněz již není něco jako předsedající, ale novozákonní obětník, in persona Ježíše Krista, který je Veleknězem i obětovaným Beránkem v jedné osobě. Kdyby byl jen předsedajícím, mohlo by si jej společenství samo zvolit. Ale on ke svému kněžskému úřadu nepotřebuje souhlas obce, nýbrž vkládání biskupových rukou, jeho pomazání a jeho pověření, a tak se jeho služebné svátostné kněžství podstatně odlišuje od všeobecného kněžství laiků. Jenom takto posvěcený kněz může vykonávat to, co Kristus přikázal konat: proměňovat chléb a víno v Kristovo tělo a krev a rozdělovat přítomným, aby je jedli a pili.

Kdyby na některém místě světa zbyl jen jeden jediný kněz a neměl kolem sebe ještě žádné společenství věřících, znamenalo by to, že nemůže slavit mši svatou, protože se nemá s kým setkat a ke komu promlouvat. Jeho podstatné setkání je setkání s Otcem skrze Ježíše Krista, aby ve spojení s ním zpřítomnil kalvarskou oběť za hříchy světa. A bude-li někde naopak obrovské shromáždění věřících, které však nemá mezi sebou jediného apoštolsky posvěceného kněze, eucharistií slavit nemůže.

Proto musíme děkovat Bohu za nesmírný dar kněžství a také za dar mešní oběti. Jen díky tomu, že se ustavičně na celém světě tato oběť stále znovu přináší, může Bůh Otec prokazo-

vat světu své milosrdenství. S obětí Kristovou se spojuje oběť Církve jakožto těla Kristova a v ní i oběť jejich jednotlivých údů.

Nikdo mi tedy nemůže zazlívat, jestliže tvářím v tvář Pánu, který se za mne na oltáři obětuje a skutečně umírá na kříži a nato se mi dává za pokrm, chci obrátit nejdříve všechnu svou pozornost, všechny síly své duše a celé své srdce k němu, protože takto se s ním nikde jinde než právě ve mši svaté nemohu setkat. To je doba, kdy jsou blahoslavení ti, kteří nevidí, ale věří. A teprve pak naplněn jeho láskou a svátostnou milostí mohu obrátit svou pozornost ke svým bratřím a sestřím, abych s nimi sdílel ovoce nesmírného Božího daru. Ale to je pak společenství úplně jiného druhu, než když se sejdem k společnému setkání. Sv. Pavel nám jasně říká, že je třeba odlišit eucharistické shromáždění od agapé (srov. 1 Kor 11, 17-33), které bylo také záhy od eucharistie i časově odděleno.

Pluralita ritů

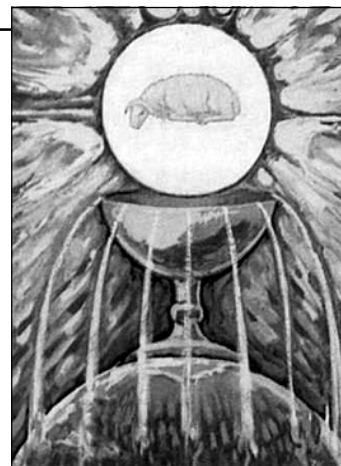
Klasický římský ritus, který se užívá v Církvi s malými obměnami 1500 let, právě tento obětní charakter mše svaté svými úkony náležitě vyjadřuje. Tento ritus existuje na Západě v sousedství dalších ritů, jako je např. španělský ritus, který vznikl v 7. století, nebo milánský existující od 8. století. Španělský ritus používá dnes misál, jehož vydání schválil Jan Pavel II. v r. 1993. Tento ritus je proniknut hlubokou křesťanskou protiariánskou zbožností.

Milánský ambrosiánský ritus používá misál z r. 1902. Pluralitu ritů nazývá II. vatikánský koncil »bohatstvím Církve«. Náhlou pokoncilní »exekucí« klasického římského ritu v roce 1970 nazval kardinál Newman »útokem na víru lidí«. Byl to postup, který nemá obdobu v církevních dějinách. Do této doby rity buď samy vymřely, nebo se samy proměnily, ale nikdy nebyly nařízením zrušeny. Pro tuto »exekuci« není ovšem ve skutečnosti v koncilních dokumentech žádný podklad.

Výlučnost liturgické slavnosti

Liturgické společenství je také podstatně širší než jen společnost přítomných účastníků. Liturgii je třeba na všech místech světa slavit s vědomím jednoty a spojení s Římem a hlavou Církve. Není to tedy nikdy jen záležitost místní církevní obce. Slavení liturgie je třeba zásadně odlišit od pořádání jakýchkoliv jiných farních akcí. Při jiných akcích (pořádaných třeba i v kostele) záleží na vynalézavosti, na organizačních schopnostech pořadatele, protože je to on, kdo se zde prezentuje. Ačkoliv při eucharistii není lidský činitel zanedbatelný, to podstatné, co se zde děje, nezávisí na »pořadateli«, nýbrž nejvyšším Obětníku a Veleknězi. Jestliže věřící se nevracejí do svého každodenního života s hlubokým vědomím a zážitkem, že se setkali s Ním, a hodnotí svou účast na eucharistii jen podle toho, co zde slyšeli a viděli, jak si vše »zorganizovali« a jak to »dopadlo«, je to povážlivé nedocenení samé podstaty mše svaté. Účastníků bohoslužeb neubývá proto, že jsou málo atraktivní, ale protože jsou málo posvátné.

Někteří lidé dnes kategoricky odmítají při bohoslužbách latinský jazyk jako nesrozumitelný. Ale situace je někdy taková, že celebrující pokládají i český oficiální text za »nesro-

zumitelný« a pocítují potřebu přeložit jej do »své řeči«. Bohoslužba oběti jako by ustupovala do pozadí a z celé bohoslužby se stává pokračování bohoslužby slova, stále se promlouvá především k lidem. Jako by rozhodující bylo to, co se líbí celebrantovi a čím se zavděčí věřícím, aby i oni byli spokojeni. Nový ritus za krátkou dobu své existence doznal na některých místech vlivem libovůle a ve snaze o »zvýšení přitažlivosti« takových deformací, že zde vzniká oprávněná pochybnost o platnosti liturgických úkonů.

Ustavičné přinášení oběti

Když vstoupíme do do chrámů vybudovaných v dřívějších dobách, všimneme si, že zde je zpravidla vždy více než jeden oltář. Tyto oltáře měly svůj praktický význam. Především v klášterních a kapitulních kostelích, u kterých byl větší počet kněží, sloužili kněží u těchto oltářů tiché mše svaté. Dříve bylo samozřejmostí, že každý kněz sloužil každý den mši svatou, proto bylo zapotřebí i více oltářů. Dnes, kdy je kněží méně než míst, kde je třeba celebrovat, přibývá naopak kněží, kteří nepocítují potřebu slavit mši svatou každý den, protože se orientují spíše na složku »společenství«. Pokud bude tato tendence pokračovat, dočkáme se toho, že se oběť mše svaté bude nakonec slavit pouze o nedělích a svátcích k nesmírné duchovní škodě církve putující i trpící.

Zkušenost křesťana ze západu

Nad „Apokalyptickým deníkem“ Vladimíra Neuwirtha

V poslední době se často mluví o tom, že věřící ze Západu a z Východu by se měli navzájem obohacovat svými zkušenostmi z církevního života, který se v obou částech donedávna rozdělené Evropy utvářel a dosud utváří více či méně rozdílně. Církvi v našich zemích se přitom doporučuje důvěrněji poznat západní katolictví, které se na rozdíl od našeho už déle vyvíjí ve svobodných poměrech. Využijme tedy jedné takové příležitosti a naslouchejme hlasu člověka, který s církvi na Západě žil a pracoval a zanechal nám o ní pozoruhodné svědectví.

Filozof a teolog Vladimír Neuwirth prožil 70. a 80. léta jako exulant v Rakousku, Belgii a Německu. S Anastázem Opaskem založil ve Frankfurtu vydavatelství Opus bonum, spolupracoval s Křesťanskou akademií v Římě, přispíval do řady exilových katolických časopisů. K této činnosti byl důkladně vybaven už ve své vlasti: ve 40. letech poznal časopis Jitro řízený Dominikem Peckou, Akademické týdny organizované Metodějem Habáněm, studium teologie v řádu dominikánů... Strávil též sedm let jako vězeň komunistického režimu, a to v údajně mírnějších letech šedesátých. Po roce 1989 se z exilu vrátil a ve své rodné Opavě začal budovat rozsáhlou knihovnu podle vzoru jím založené frankfurtské Bibliotheca Cyrillo-Methodiana. Zemřel 22. května 1998. Už v exilu vydal knihu zápisků z let 1969-1975, nazvanou „Apokalyptický deník“. Spíš než životní události v ní zaznamenal své duchovní zážitky a úvahy vyvolané četbou Zjevení sv. apoštola Jana. A jako se Apokalypsa v úvodu obrací k prvokřesťanským církevním obcím, tak se zase Neuwirthův „Apokalyptický deník“

místa zabývá situací v církvi krátce po Druhém vatikánském koncilu.

Ústředním motivem Neuwirthova deníku je apokalyptický Kristus – „První i Poslední, Živý“ (Zj 1,17), který by měl být reálnou silou našeho života. Současní křesťané však, jak Neuwirth připomíná, s touto reálnou silou mnohdy nepočítají. A podle toho také často vypadá jejich úsilí o obnovu církve. Ano, změny v církvi jsou nutné a musí do jisté míry reagovat na aktuální situaci, jako na ni reagoval i sám Bůh: „Když se věčné Slovo vtělilo, nestalo se člověkem odpovídajícím době Abrahamově, nýbrž člověkem své doby.“ (s. 47) Neznamená to ale nějaké módní přizpůsobování církve světu: „Protiřečí však křesťanskému ideálu být zmitán kdejakým větrem a vánkem současné doby.“ (s. 48) A tohle nebezpečí vnímá Neuwirth v pokoncilním reformátorském nadšení: „Ustavičně se mluví o změnách; nikde se však nemluví o pokání.“ (s. 48) Tato myšlenka je jakousi ozvěnou slov papeže Jana XXIII., že aggiornamento neznamená oslabení Kristova kříže. Ano, je třeba rozvíjet i vnější, organizační stránku církevního života, ale nemá to být prioritou církve: „Zdaž toho nečiní i pohané?“ říká k tomu autor slovy evangelia.

Kriticky se Neuwirth vyjadřuje také k provádění liturgické reformy. Rozlišujeme dobře – ne k obnovené liturgii samotné, nýbrž k tomu, jak se obnova provádí: „Všude se zavedly nové oltáře. Na počátku těchto změn stály skupiny nadšené liturgií, vytvářející nová pouta mezi členy. Aniž se však co změnilo ve vztazích lidí ve farnosti, zavedlo se všude to, co vyjadřovalo onu proměnu vztahu lidí liturgických skupin

k Bohu a k sobě navzájem. Vidím zde určitou *lživost*. Vnější změna má mít svou korelaci ve změně vnitřní.“ (s. 48) A podobně zanedbávání vnějších úkonů vedlo k opouštění postojů vnitřních: „Mnozí liturgisté začali podceňovat výstav Nejsvětější svátosti a klanění... Liturgie končí hromadným útěkem po svatém přijímání... V mnoha kostelích se lidé takřka nežehnají, nebíjí se v prsa, sedí při proměňování...“ (s. 48) Ano, čteme dobře. Jde o zápis z července 1969, líčí se tedy poměry v Rakousku před třiceti lety. Leccos však připomíná dnešní dobu u nás.

Krátce nato pak Neuwirth může konstatovat následky takového vývoje: „Rozpad Církve pokračuje. V diecézi versailleské se toho roku nepřihlásil ani jeden bohoslovec do semináře. V arcidiecézi malinsko-bruselské se přihlásil jeden a brzy nato vystoupil...“ (s. 59) Jak je vidět, pouhé nadšení k obnově církve nestačí, nepočítá-li se s živým, reálně působícím Bohem. Neuwirth ovšem nevidí situaci duchovenstva úplně pesimisticky: „Kněží mající Ducha svatého zůstávají dnes spíše ve stínu. Jsou, ale nejsou početní.“ (s. 70) I v tom je mnoho podobného s naší současností.

„Jsou v Církvi problémy, nad kterými je třeba se zamyslet a řešit je, jako se lidé zamýšlejí a řeší problémy v podnicích, laboratořích, ministerstvech. Slyší-li však člověk stále řeči na této úrovni, začne se v něm zvedat odpor a klade si otázku, zda jsou v Církvi ještě k něčemu proroci. Není téměř slyšet slova, jež by uzrálo v tichu a mlčení.“ (s. 85-86) Opět zápis starý třicet let, a my ho čteme v době, kdy se v církvi objevují velkolepé strategie a zlepšovací návrhy, na kterých je nápadná převaaha lidského nad božským.

Čím více se satan snaží vymazat sám sebe z našeho vědomí, tím zřetelněji se nám představuje v podobě triumfující smrti, která nepřichází jako přirozený konec lidského života, nýbrž jako záměrné, chtěné a často dokonce přímo oslavované násilí, které připravuje sám člověk člověku: od bezcitných vražd ze ziskuchtivosti a pomsty přes nenávistné válečné konflikty až po nejzrůdnější zabijení nenarozných a starců.

I. Kohlmann

Vladimír Neuwirth rozhodně nepatřil mezi katolickými intelektuály k tradicionalistům; naopak byl uznáván i od lidí, které lze považovat spíše za progresisty. Karel Skalický o něm v doslovu k Apokalyptickému deníku říká, že „je do těchto kategorií nezařaditelný.“ (s. 306) On sám pak ke sporům obou směrů poznamenává, že „základní nedostatek, nedostatek naslouchání Bohu živému, charakterizuje obě skupiny.“ (s. 47) Čteme-li tedy Neuwirthovy bolestné zkušenosti s církevními poměry krátce po koncilu, nemusíme jejich autora podezírat ze zaujatosti vůči západnímu katolictví nebo vůči reformě církve. Neuwirth přece vykonal pro aggiornamento mnoho, ale chápe ho jinak, než bývá zvykem: ne jako zcivilnění, nýbrž jako zmystičtění církve. V tom může být jeho zkušenost přínosná i pro naši církev, která si dala za úkol dovést konečně ve svobodných poměrech svou pokoncilní obnovu.

Karel Komárek

Mateřství je oslavou Boha

Netradiční křesťanské zamyšlení ke Dni matek (2.)

Ale co ty, jejíž dítě odešlo ještě před červánky?

Ty jsi poznala hrozné rozčarování chybného porodu. Je to často podceňované zranění, bez ohledu na důvody a okolnosti: Pamatuj, že toto dítě je jednou provždy ve společenství andělů a svatých.

Dej mu jméno a volej k němu. Zahrňte je do rodinné modlitby. Jedno dítě z vaší rodiny je již v nebi. Není snad z vašich dětí nešťastnější, protože je nejdokonalejší? Dokonce je i pokřtěno, a to od toho okamžiku, ve kterém jste si vroucně přáli, aby bylo Božím dítětem.

Sv. Terezička složila pět měsíců před svými Velikonocemi modlitbu ke svému malému bratříčkovi, květince utržené v rozpuku: *Děti, vy tvoříte pa-*

A ty, která trpíš nepopsatelným zraněním, že nemůžeš mít dítě! Neoddávej se trpkosti! Pomodli se ke králi Baudoinovi, který poznal dobře bolest tohoto zklamání, dokud ji neproměnil v lásku! Možná, že vás Pán volá, abyste přijali dítě, kterému chtějí odepřít život. Dítě, které nikdy nepozná své tělesné rodiče. Otevřete se jinému druhu plodnosti. Můžete zachránit pro život v Bohu mladé lidi, kteří jsou zraněni životem. Můžete je uvést na cestu vnitřního uzdravení, ano, zrodit je pro Otce v nebesích!

A ty, která zjistíš, že jsi těhotná, ačkoliv jsi infikována nemocí AIDS...

A ty, kterou jako blesk zasáhne zpráva, když se dovíš, že jsi HIV-pozitivní, ačkoliv nosíš dítě pod srdcem. Víš, že dáváš život, a současně riskuješ, že své dítě vydáš na smrt.

A i tehdy, když zůstane naživu, opustíš je asi jako sirotka. Porodíš nastávající osiřelé dítě! Nelze si představit nic hroznějšího, nic rozporuplnějšího, nic, co by mohlo vyvolat strašnější duševní šok.

Ale toto dítě, jehož tvářičku jsi ještě neviděla, když opustí zemi, bude žít navždy v Boží velebnosti, zcela v jeho otcovském Srdci. Ať už tě předejde ono, nebo ty předejdeš je, u Boha se oba shledáte.

Ať tomu věříš, nebo ne, je to tak! Kéž bys byla schopna přijmout tuto klidnou jistotu! Jak bys mohla jinak zabránit, aby ses z této situace nezhroutila?

Je-li tvé dítě nakaženo, pak budete spolu na Kalvárii, jedno v životě, jedno ve zkoušce: spojení tak, že více není možno – nerozlučně.

Jestliže, díky Bohu, není nakaženo, pak tě na této zemi přežije. Zatímco ty mu budeš chys-

tat místo v nebi, bude asi zde na zemi tvým následovníkem.

Zatím mu věnuj co největší možnou něhu. Žij v té době, kdy jste ve dvou, o to více s Bohem!

Odpusť, že ti ty věci říkám tak jednoduše. Dělán to s chvěním, protože vím, jak dalece se dotýkám hluboké rány. Ale kdo by se odvážil, aby ti to řekl?

A ty, která jsi zraněna ve svém ženství...

A ty, malá maminko, která jsi odmítnutím již darovaného, počatého života musela utrpět tak hluboký útok na tajemství svého mateřství.

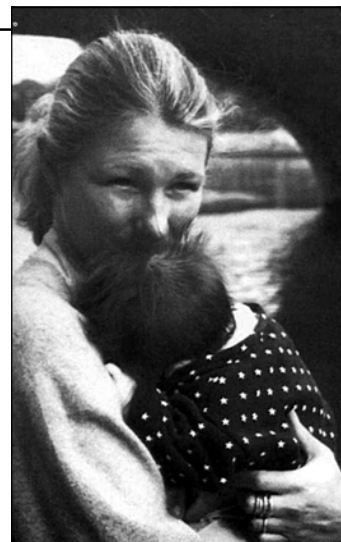
Ty jsi byla tak často zahánána do kouta nesnesitelným tlakem ze strany otce (který nese větší tíži odpovědnosti), od své rodiny, od lékařů, zdravotních sester a sociálních pomocnic. Bylas ovlivněna společností, která má jako celek neurotickou fobii z života, a stala ses ubohou obětí společenského nátlaku a agrese!

Dovol, abych ti řekl: tuto ránu mohou uzdravit jen něžné ruce Marie, Matky Života. Vyplač se v její náruči! Protože v její náruči našlo tvé maličké své zrození pro věčnost. Zatímco zde na zemi mu byly odepřeny jeho Vánoce, zažilo si je v nebi.

Poslyš pročitěnou radu našeho pastýře Jana Pavla II.:

»Nedej se uchvátit zbabělostí a nevzdávej se naděje. Jestliže jsi to ještě neučinila, otevři se v pokoře a v důvěře lítosti (výčitky svědomí vedou ke smrti, ale lítost vrací naději!). Otec milosrdenství čeká na tebe, aby ti ve svátosti smíření nabídl své odpuštění a svůj pokoj. Uvidíš, že nic není ztraceno.

A to nejpřekvapivější: *Budeš moci požádat o odpuštění své dítě, které teď žije u Pána!*« (Evang. života č. 120)

To je skutečně revoluční slovo, které vyniká nad všechna ostatní. Snad to nejaktuálnější, jaké kdy papež vyslovil, a jakou má nezměřitelnou nosnost! Je to slavnostní potvrzení, že dítě je skutečně od prvního okamžiku svého početí nesmrtelné. I když je mu pozemský život odepřen, žije nyní provždy ve věčné nádeře, tedy v Srdci samého Boha. A když je můžeš prosit o odpuštění, pak je to proto, že nyní žije v blaženosti, a ty k němu můžeš chovat životní vztah.

Když požíváš Ježísovo Tělo v Eucharistii nebo se kláníš, můžeš být ve spojení se svým dítětem.

Jeho křest? To není křest touhy, je to krvavý křest mučednictví jako u dětí z Betléma, oněch nevinných zúčastněných, které smísily svou krev s krví Beránkovou.

A až se jednou díky dílu Utěšitele a skrze ruce Marie, která setře každou slzu z naší tváře, tato rána zahojí, staň se vášnivou svědkyní pro záchranu života, tedy pro lásku, která je dobrým strážcem.

Jak bychom mohli zapomenout na ty mladé lidi, kteří neváhají už ve školách vydávat svědectví: »Zapřisáhám vás, nedělejte to, co jsme udělala já. Je těžší nosit dítě na svědomí než pod srdcem!«

Abyste zachránily život, jsou některé ochotny svůj život obětovat!

nenský průvod čistému Beránkovi. Jak úžasné privilegium, že můžete zpívat novou píseň. Dospěly jste ke slávě vítězství bez boje. Zachránce pro vás vydobyl vítězství, vy okouzlující vítězové, vy podřimujete, zatímco vaše bílé hlavičky jsou skryty pod hvězdným závojem Panny Marie...

Když děti dají život rodičům...

A dovolte mi říct ještě něco: Vaše dítě vám jednoho dne padne kolem krku s písní na rtech a řekne: Tatínku, maminko vy jste mě na zemi nechtěli, ale já vás v nebi chci mít! Snad to nebyla vaše vina. Jste tím hluboce zraněni. Ale já chci tuto ránu vyléčit! Všechno je odpuštěno! Všechno je zapomenuto! Nepřijali jste mě do svého domu, já vás do svého přijímám, bude to i váš domov, náš domov. Vy jste mi odepřeli časný život: já vám dávám věčný. Pojd'te k životu. K životu, který nezná konce! Zde u mne – u Boha – je váš domov! Nyní začíná náš rodinný život – v Otcí, Synu a Duchu svatém. Navždy budeme spolu šťastni!

Snad je to nyní právě vaše dítě, které vás rodí k životu. Neustane v tom, dokud nebudete zcela v Bohu. Ano, tito maličci jsou matkami a otcí svých rodičů. Jak úžasný obrat: děti dávají život svým rodičům! Ano, je tomu tak! V nebeském Jeruzalémě to uvidíme.

Na nebi ne jako na zemi!

Matka Pramene života a krásného milování prolévá krvavé slzy nad každou kolébku, která se změnila v hrob. V hrob. Ale ten hrob je prázdný! Život zvítězil na temném dílem smrti. V zahradě, za ranních červánků... Kam tedy šli ti maličci, kteří byli vyrváni životu, sotva jim byl darován? Již za ranního úsvitu...

»Jsou v Boží ruce a žádný zármutek se jich nedotkne. Jejich rozloučení s námi platí za zničení (myslilo se, že byli zničeni v odpadu a spalovnách), ale oni žijí v pokoji. V lidských očích byli vymazáni, ale jejich naděje je plná nesmrtelnosti. Bůh shledal, že jsou hodni jeho samého (oni, které lidé pokládali za nehodné). (Podle Md 3,1)

Sotva byli počati v mateřském lůně, již žijí na věčnosti. Není snad nesmrtelnost vepsána do genetického kódu jejich duše? K jejich duši nemá nikdo přístup. Je nedosažitelná pro skalpely a vysávačky. Nezranitelná nenávistí. Zcela svobodná!

Maria, která byla pro Boha Bránou k zemi, je pro maličké Bránou nebeskou. Matka Boha, která je tudíž i Matkou ubohých a maličkých, přijímá tyto maličké spolu se sv. Josefem s nevýslovným dojetím do lůna Boží rodiny, tak jako se zachraňují děti, které přežily velkou lodní katastrofu.

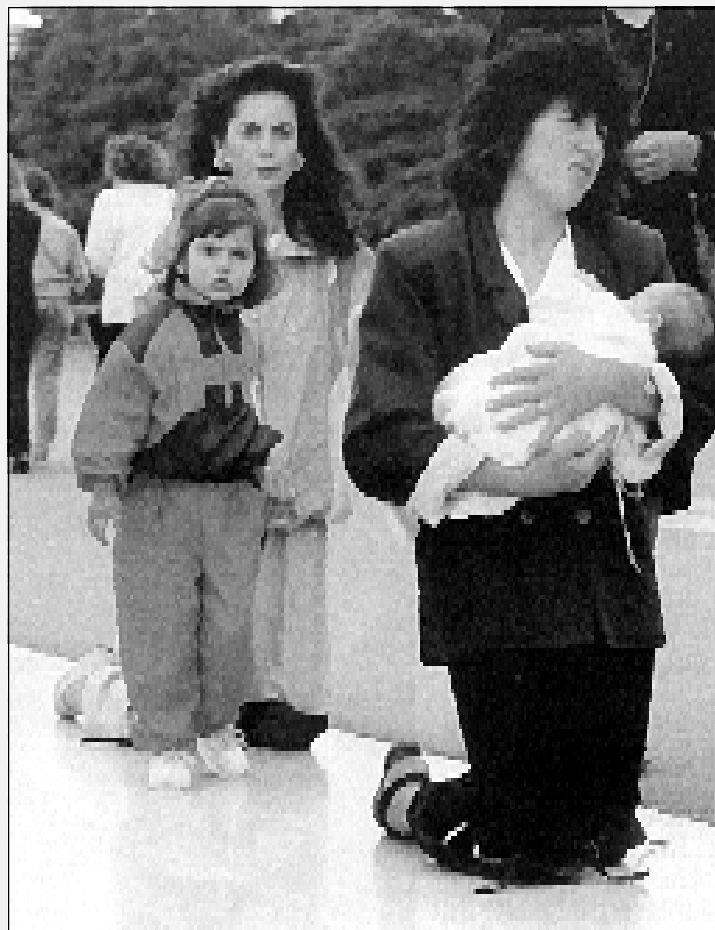
Tyto miliony nevinných, tento nesmírně veliký národ, který nikdo nespočítá, stojí před tváří Beránkovou v bílém rouchu s palmami v rukou. U paty oltáře volají po pomstě: po pomstě lásky. Jako Štěpán uprostřed těch, kteří ho kamenovali: »Odpusť jim, neboť nevědí, co činí!«

Naklánějí otřesené Otcovo Srdce k odpuštění. Skrze ránu v srdci Beránka dávají vytrysknout pramenům Ducha, který dává život.

Jestliže Bůh ve své žárlivé lásce nezničil tak provokující a rebelující generaci, není to také proto, že tito maličci se za nás přimlouvají? Jsou jako strážci, kteří s roztaženými rukama stojí nad našimi městy, andělé světla a modlitby. A Bůh jim vychází vstříc, ten, který do jejich srdcí vložil naléhavou prosbu svého vlastního Dítěte, které je jedinečným způsobem mezi nimi všemi.

Musíme se k nim modlit a volat je! Svatý Tomáš Akvinský říká, že mučedníkem je každý, kdo byl zabit z nenávisti vůči některé křesťanské ctnosti, jak tomu bylo u Jana Křtitele.

Tyto děti jsou zabíjeny z nenávisti vůči životu. Jako jejich malí bratři z Betléma vydávají svědectví životu. Jako svědci před Bohem o nevinosti božského Dítěte požívají blaženosti, a zatímco bdí nad lidstvem,

**Z promluvy kardinála Meisnera ve Fatimě:
„Spatřil jsem matku, která nesla své dítě ke kapli zjevení a pomyslel jsem si: Šťastné dítě! Máš matku, která tě na kolenou nese k Matce Boží!“**

se kterým to jde z kopce, spolu s anděly ustavičně patří na Boží tvář a bdí přítom nad počínáním našeho života a zaplašují naše přeludy, aby nás přivedli k *Bráně nebeské*. Když Jan Pavel II. zdůrazňuje, že tito maličci »jsou u Pána«, neznamená to, že jsou v jeho slávě? To se rovná téměř svatořečení.

Apokalyptický souboj mezi šířiteli smrti a dárci života

Z lásky k životu, abychom zabránili tak nesčetným traumatizujícím zraněním, musíme zadržet to velké spiknutí proti životu. Musíme zvítězit nad neuvěřitelnou agresí vůči dítěti, které se má narodit a o kterém se soudí, že druhé protiprávně přepadá, ačkoliv je to ta nejnevinější bytost, jakou si můžeme představit!

Jsme uprostřed boje mocných proti slabým. Běsní se tu proti těm nejslabším, co existují, proti těm, »kteří nemají ani tu možnost obrany, jakou představuje pláč a křik novorozence« (Ev. ž. 58) Podporovat absolutní právo nad nejzranitelnějším »je smrt skutečné pravdy« (20). Všechna lidská práva, kterými se holedbáme, jsou zničena jedinou ranou, když je zrušeno právo nejzákladnější a nejvíce nedotknutelné: prosté právo na existenci.

Matka Tereza řekla 2000 amerických poslanců ve Washingtonu: »Toto drama je největším ničitelem míru ve světě: co ještě může za takových okolností bránit mě i vám, abychom se navzájem pozabíjeli?«

Nejsou genocidy, které konec tohoto století poskvřňují krví (Kambodža, Jugoslávie, Pokračování na str. 8

Mateřství je oslavou Boha – pokračování ze str. 7

Ruanda) hrůzným zviditelněním této zárodečné, maskované a legalizované »sebevraždy národů«? Pozadím pro toto masové spiknutí proti životu je souboj, který panuje od počátku mezi zosobněnou smrtí a Pánem života.

Náš papež řekl půl milionu mladých v Denveru: »Tento obdivuhodný svět je jevištěm nevýslovné bitvy, která se vede za naši identitu jako svobodných bytostí... Je to boj, který se rovná apokalyptickému boji: smrt válčí proti životu! Kultura smrti vytlačuje naši touhu po životě, ano, přímo touhu žít.«

Ale hned dodává: »Výsledek boje o život je již zajištěn, i když boj pokračuje za tolikerého utrpení: Kristus zvítězil nad smrtí!«

Posvěcené dětství – rozdraceno

Ano, je normální, že Had zuří, když se přiblíží Žena, která porodila Boha na tuto zem. Lucifer tím byl tak pokořen, že dělal všechno možné, aby Božího Syna zničil. Protože RU 486 tehdy ještě nebyla (Josef a Maria by se takovou kampaní stejně nenechali přesvědčit), pokoušel se zabít je ještě v kolébce. Jezulátko o vlasek uniklo smrti, ale za cenu smrti neviňátek, která se stala prvními křesťanskými mučedníky. To byl počátek obrovského počtu křesťanských svědků Božího dětství. Krvavá lázeň obklopuje Boží kolébku. Není Vánoc bez svátku Neviňátek z Betléma. 28. prosinec je prorocký svátek!

Když tedy Lucifer s pomstou na betlémských dětech neuspěl, obrátil se proti Jezulátku, svému Bohu, který je skryt v každém dítěti. Protože nenávidí svého Boha, který se sklání především k nejslabším, nejzranitelnějším a nejubožejším, boju-

je proti dítěti, protože to je nejslabší, nejzranitelnější a nejmenší. A to v tom nejranějším okamžiku.

Protože za každým maličkým se skrývá Maličký, jehož Otcem je Bůh a Matkou Maria, snaží se jej napadnout. Je to svým způsobem sám Bůh, který je napadán při domnělém ničení života.

»Kdo ukládá člověku o život, ukládá o život samého Boha!« (Ev. živ.)

Vítězství panenské Matky je moje vítězství!

Satan to nemůže snést, jestliže nějaká bytost je slabá. Poznává v ní opět svého Boha (což my ovšem neděláme!). Jeho zuřivé běsnění nás musí vytrhnout z naší zaslepenosti, jeho strategie z naší lhostejnosti, jeho boj z našeho komatu. Musíme poznávat v každém dítěti svého Boha, ne abychom je jako Satan zabili, ale abychom se mu klaněli jako archanděl Michael.

To je to, co způsobilo selhání padlých andělů: představa, že budou muset padnout na kolena a vyznat: »Ty jsi můj Stvořitel!« před batolicím se a vrnícím děťátkem, kterému se musí čistit nos a přebalovat pleny. Ne, něco takového – nikdy!

Kníže nebeských zástupů se obrátil a zeptal: »Kdo je jako Bůh, který ve své lásce šel až tak daleko? Kdo chce, ať mě následuje!« A andělé tančili radostí o vánoční noci a klaněli se Bohu v malém Mariině Dítěti. A během krvavého protiútoků jeho odpůrce chránili je záračným způsobem na jeho cestě do exilu.

Jejich vítězství je také naše vítězství. Je viditelné ve velkém protiútoků na ochranu života. Všude se zvedá nová generace, aby chránila život. Přibývá skupin mládeže, které vydávají svědectví o nádhře života od jeho prvopočátku (takže jsou místa, kde drasticky poklesl počet potratů). Přibývá rodin, které při-

jímají malé děti, které si matky nechtějí ponechat. Jsou statečné matky, které se rozhodují přijmout dítě i navzdory nesnesitelným sociálním a rodinným tlakům, i když dítě bylo nejdříve nežádoucí a bylo počato »smůlou«, jeho narození přineslo radost! Jsou lékaři, vědci, muži, ale především ženy v politice, a to až k nejvyšším místům (od krále Baudouina k profesoru Jeromu Lejeunovi), kteří jsou na konci našeho století velikými svědky života. V čele celé této jednoty jako »předvoj« za život ve jménu celého lidstva: náš papež Jan Pavel II.

Ježíš, náš Král, říká každému z nás: *Pojď, požehnaná(y) mého Otce, ujmí se království, ty, která(y) jsi přijal(a) svého Krále v každém maličkém.*

Již nyní máme podíl na vítězství té, která ochránila své Maličké až k útěku do politického utečeneckého tábora. Pro každého, kdo je pyšný, je ponižující, když není poražen Bohem, ale Ženou, jeho Matkou.

A ještě více jej ponižuje, když není pokořen Královnou, ale jedním z jejích maličkových, mnou a tebou. Je tu jen jedna podmínka: že mu nedáme volnou ruku! Jeden Caravaggiův obraz představuje Ježíška, jak stojí svou malou nožkou na Mariině noze, která drtí hlavu hada. Ježíškova noha na noze Mariině a Mariina noha na mojí, a vrah je zašlápnut! V Ježíši a Marii jsme velkými vítězi. Ať žije jejich život!

Nová Eva, Matka každého malého Ábela, každého malého beránka. S naším pastýřem ji prosme:

Matko Života, tolika znameními nás provázíš a chráníš před mocí smrti. Matko každého člověka, pomáhej nám v boji o nepomíjející život, pomáhej nám, abychom chránili život, ve kterém se zrcadlí Boží láska. Pomáhej nám, abychom jej chránili vždy, od jeho počátku až do jeho přirozeného odchodu!

(Jan Pavel II.)

13. května 1991 ve Fatimě

KRITIKA NATO

Katolická církev v Chorvatsku kritizuje letecké útoky NATO v Jugoslávii. »Aniž bychom chtěli odsuzovat mocnosti, které vyvíjejí vojenský tlak na vládu, která je odpovědná za etnické čistky, a genocidu v Kosovu, věřící zastávají postoj Petrova nástupce. Opakovaně vyzval světovou veřejnost a odpovědné činitele, aby uznali, že mezinárodní problémy není možno řešit ozbrojeným násilím.« Bohužel mise arcibiskupa Taurana a nuncia Santose Abrila nepřinesla výsledky a Církev může být nyní aktivní pouze na humanitární frontě. -sks-

NEEXISTUJE »SVATÁ PÝCHA«

Hlava srbské pravoslavné církve, patriarcha Pavel, apeloval na věřící, aby na západní útoky nereagovali vzpurně a s pýchou. Jde spíše o to, modlit se za nepřátele, aby opět přišli k rozumu. Patriarcha vyjádřil naději, že lidé v Kosovu, Srbové, Albánci, Turci a další budou opět schopni spolu žít, tak jak tomu bylo po celá století. Pavel byl 33. biskupem diecéze Priština. Katolický arcibiskup Bělehradu Franc Perko ve svém velikonočním kázání vyslovil politování, že NATO nepřijalo papežův návrh a nezastavilo útoky ani v době pravoslavných Velikonoc. -sks-

Správný okamžik

Jednoho dne k nám přišel muž s lékařským předpisem. Řekl: »Moje jediné dítě umírá. Lék, který potřebuji, v Indii není a musí se opatřit v zahraničí.« Právě v tomto okamžiku, když jsme spolu ještě mluvili, vstoupil dovnitř jiný muž s košem plným léků. Zcela nahoře byla krabička s hledaným lékem. Kdyby byla níže, neviděla bych ji. Kdyby přišel dříve nebo později, také bych ji neviděla.

Ale právě v tom okamžiku se Bůh mezi miliony a miliony dětí s něžnou láskou postaral právě o to malé dítě ze slumu a poslal mu v pravý čas lék, aby je zachránil. Chválím a velebím Boží něhu a lásku, protože každé dítě, ať je chudé nebo bohaté, je dítě Boží, stvořené Stvořitelem všech věcí.

Vysoký obnos

Hledali jsme v Londýně dům, abychom mohli otevřít náš noviciát. Byly s tím veliké těžkosti. Po několika víceméně marných pokusech se přihlásila jedna anglická paní: »Mám skutečně dům na prodej, ale stojí 6 500 liber. Já nevěřím v nic, ale věřím ve vaše dílo.«

Celý den procházely sestry městem, navštěvovaly domy, vedly rozhovory, mluvily v rozhlase. Když se večer sešly a sečetly, kolik nasbíraly, činilo to přesně 6 500 liber. Příští den jsme dům koupily.

Pomohl mé věci

Po návratu z Patmy jsem procházela Kalkatou. Zcela náhodou jsme se potkali s jedním knězem, který mě prosil o příspěvek pro podporu dobrého tisku. Když jsem odcházela z domu, měla jsem pět rupií, a z toho jsem již čtyři dala chudým. Dala jsem mu tedy, co jsem měla. Večer mi týž kněz přinesl obálku. Řekl mi, že mluvil s jedním známým, který by chtěl podpořit naše dílo. V obálce bylo 50 rupií. Cítila jsem v tom okamžiku, jak Bůh pomáhá mé věci, a za nic na světě bych toho nenechala.

Teplá lidská ruka

Jednou jsem šla ulicemi Londýna. Uviděla jsem muže, který seděl na zemi celý schoulený. Když mě prosil, aby se k němu sehnula, zastavila jsem se, podala jsem mu ruku a zeptala jsem se

ho, jak se mu vede. Podíval se na mě a řekl: »Po takové dlouhé době cítím opět teplo lidské ruky. Po takové době...« Jeho oči tak zazářily a posadil se rovně. Již ta troška tepla lidské ruky vnesla radost do jeho života.

Musíš to jednou zažít. Musíš otevřít oči dokořán a jednat také tak.

Jsem překvapena, kolik mladých lidí na Západě je závislých na drogách. A ptám se po důvodech. Není snad v jejich rodinách nikdo, kdo by se jim věnoval? Jsou jejich otcové a matky tak zaměstnaní, že pro ně nemají vůbec žádný čas? Nešlo právě proto dítě na ulici a neupadlo tam do takových věcí? Chceme mír, ale tyto věci jej boří.

Nežádoucí – nemilovaný

Kdo jsou nejubožejší z ubohých? Nežádoucí, nemilovaní, ti, o které se nikdo nestará: hladoví, nazí, bezdomovci, malomocní, alkoholici a každá misi-onářka bliženské lásky... Naše sestry pracují v mnoha zemích celého světa. Pracují s těmi, kteří se uzavřeli do sebe. Jednoho dne jsem našla muže zcela zanedbaného, který se zavřel do své světničky. Sestry k němu vstoupily, vykouply jej, vyčistily jeho svět-

nici a daly mu čisté prádlo. Nepromluvil při tom ani slova. Po dvou dnech řekl sestřím: »Přinesly jste do mého života Boha.« Sestry zavolaly kněze. Muž se po 60 letech vyzpovídal. Příští ráno zemřel.

Za dvacet let mé práce je mi stále jasnější, že nejtěžší nemoc, jakou může člověk zažít, je být nežádoucí. Máme léky na lepru a malomocní se mohou vyléčit. Jsou léky proti tuberkulóze, mohou se vyléčit i souchotináři. Pro všechny nemoci jsou nějaké léky. Ale tak strašná nemoc, být nežádoucí, nemůže být vyléčena, leda skrze ochotné ruce, které poslouží, a milující srdce, které miluje.

Putování Matky Boží

V apoštolském listě *Tertio millenio adveniente* doporučil Jan Pavel II. věřícím, aby »otevřeli svá srdce radám Ducha« a končí svůj list slovy: »Svěřuji toto úsilí Církve nebeské přímluvkyni Marii, Matce Páně. Matka krásného milování bude křesťanům krácejícím vstříc Velkému jubileu třetího tisíciletí hvězdou, jež povede jejich kroky neomylně k Pánu. Ať pokorná dívka z Nazareta, která před dvěma tisíciletími dala světu vtělené Slovo, vede lidi nového tisíciletí k tomu, jenž je *pravé světlo, které osvětluje každého člověka* (J 1,9).

Toto přání Svatého otce je zdrojem hnutí »putující Madony«. Francouze Edmonta Fricotaux to přímo chytlo za srdce a přišel s myšlenkou přinést Marii všem národům. 108 kopií soch se rozešlo po celé Francii. V průběhu jednoho roku došlo k 45 000 modlitebních setkání, která trvala často celou noc.

Od listopadu 1996 se skrze Řím rozšířila tato akce do celého světa. 8. prosince 1996 posvětil Svatý otec 250 nových mariánských soch. Panna Maria již navštívila ve více než 110 zemích své děti. Svá srdce jí otevřeli nejen chudí na jihu, ale i na Západě a na

8. prosince 1996 posvětil Svatý otec 250 nových mariánských soch. Panna Maria již navštívila ve více než 110 zemích své děti...

Východě, navzdory komunistickému režimu i ve Vietnamu, v protestantských zemích Norsku a Švédsku. Našla si cestu i mezi muslimy do Spojených arabských emirátů a do Jordánie, přijal ji vlídně i laicizovaný turecký stát. Zpráv o vyprošených milostech je bezpočet.

Připravme jí srdečné přijetí a neváhejme vypravit se za ní i z těch míst, kam pro omezený čas nemůže zavítat.

Hoří!

Hasičská pouť na Svatém Hostýně byla pošetě. Na začátku byl slib jednoho hasiče, který ležel devět měsíců nemocný. V nemoci, kdy prosil o zdraví, slíbil, že bude-li zas zdravý, bude vodit hasiče k Panně Marii na Svatý Hostýn. A to až do smrti. Poprvé jich přivedl asi sto padesát. Letos 1. května jich bylo téměř dva tisíce. Uveřejňujeme homilii otce arcibiskupa pronesenou při této příležitosti.

Při této mši svaté společně děkujeme za vás hasiče. Děkujeme Bohu, že vám dal odvalu, zdatnost i ochotu pomáhat druhým ve chvílích ohrožení. Děkujeme mu za to, že vás v těžkých chvílích chrání, a prosíme, aby vás chránil i v budoucnosti.

Děkujeme při této příležitosti také vám za ochranu hodnot před ohněm či povodní. Ale myslím nejen na střechy domů, nýbrž i na rodiny, které v nich bydlí. Vždyť chráníte-li dům, chráníte ho především kvůli lidem, kteří v něm žijí, aby nepřišli o rodinné štěstí. Dobře víte, že rodinné štěstí není ohroženo jen ohněm, ale často i manželskou nevěrou, či alkoholem, drogami, či hazardními hrami. Děkuji všem, kteří chrání rodiny i před těmito nebezpečími.

V tyto dny nemůžeme nezapomenout válečného utrpení v Jugoslávii. Těžko si umíme představit, kolik je tam hrůzy a bolesti. Politici říkají, že všechny diplomatické možnosti byly vyčerpány, a proto se muselo přistoupit k násilí, které má zastavit páchání zla. Čekané výsledky se ale nedostavu-

jí. Já jsem však přesvědčen, že Boží milost vyčerpána není. A víme, že Pán ji dává těm, kdo o ni prosí.

Jsmo, přátelé, na hostýnské hoře, posvátném místě, kde si spousty lidí vyprosily velké mi-

losti. Podle tradice se tu shromáždili lidé tohoto kraje, když na Moravu vpadli roku 1241 Mongolové, či jak říkali naši předci, Tataři. Zbytky hostýnské opevnění, valů, ještě dnes vidíme. V těchto místech si naši předkové vyprosili na přimluvu Panny Marie záchranu. Tataři

odtáhli k Olomouci. Od těch časů sem přicházejí poutníci a mnozí z nich si vyprosili zázraky. Visívaly tu kdysi jako znamení hole a berle nemocných, kteří se vraceli uzdravení. Nepřátelé Hostýna je zničili. Dnes vidíte děkovné tabulky ve vodní kapli. Mnohý z vás však sám ví, jaké milosti tu dostal. To připomínám proto, že nyní máme možnost pomoci tolika trpícím v Jugoslávii, budeme-li prosit s tou upřímnou a pevnou vírou, která zázraky vyprošuje. Celá Jugoslávie křičí: Hoří! Mohou dobří hasiči ne-reagovat? Nemůžete pomoci vodou z vašich hadic, ale můžete pomoci modlitbou věřících srdcí. Nečekejme, že to za nás udělají druzí. V modlitbě jsou věřící nezastupitelní. Nevěřící sice mohou poslat dary a psát petice. Modlit se však nedove-dou. Tu jsme opravdu nezastupitelní!

Vy hasiči dobře víte, jak se dá požárům předcházet. Kolik se nakontrolujete třeba komínů. Umíte poznat, kde hrozí nebezpečí. Mnoha katastrofám se dá předejít, když se včas odstraní nebezpečná závada.

Podíváme-li se kolem nás, zdá se mi, že se blíží česká katastrofa. Nechci strašit. Ale včerejší noviny měly první velký titulok: Mezinárodní fond: Hrozí vám katastrofa. Před několika dny jsem mluvil s jedním ministrem české vlády o těžké hospodářské situaci ve státě. Odpověděl: „Nevěřte novinám, které píší, že je to zlé, ono je to mnohem horší.“ Ale jak by se mohlo dařit hospodářství tam, kde se uhnízdila lež, kde málokdo zná poctivost a mnohý tuneluje pro sebe? Až zavřou další zkrachované podniky, dotkne se nezaměstnanost bolestně mnohého z vás.

Jak se může dívat do budoucnosti s nadějí národ, který nechce děti a vymírá? Národ, který už nezná hodnotu rodiny a klidně staví na roveň manželství partnerské svazky dvou

mužů či žen? Připadá vám to bláznivé? Ale náš parlament to klidně schválil!

Včera večer jsem chvíli sledoval televizní zpravodajství. Zcela vážně tam vystoupila jedna spisovatelka jménem čarodějnic a mluvila o tom, že oni patří k hlasatelům novopohanství. Hlasatel namítal, že se prý u nich konají sexuální orgie. Ohradila se, že to prý jen přehnaní křesťané je odsuzují, ale oni se chovají jen uvolněně, jako součást přírody. V tomto století už Evropa měla člověka, který chtěl odstranit křesťanství i židovství a vrátit se k původnímu pohanství. Jmenoval se Adolf Hitler.

Proč vám vzpomínám takové věci? Ne proto, abych někoho kritizoval. Ale proto, abych ukázal, jak i u nás jsou ohrožené mnohé základní hodnoty, jak snadno může i u nás vypuknout ohromné neštěstí. Ukazuji na tyto závady, které se musí odstranit, aby nedošlo ke katastrofě. Mluvím o tom s vámi, ochránci hodnot. Prosím vás a vyzývám, nasadte své síly každý ve svém prostředí. I když je nebezpečí veliké, není ještě pozdě. Jen odvalu k šíření dobra, odvalu k ochraně mravních a duchovních hodnot, odvalu být dobrý, i když bude člověk jiný a sklídí posměch okolí, nebo přijde o zdánlivý užitek. Únava či nečinnost dobrých je vítězstvím zlých. Temno však nezvítězí, když budeme světlem. Jedna svíčka sice temnou noc v jasný den nezmění, ale stačí jedna odvážná svíce a už se dá v temnotě orientovat.

Takové úkoly jsou před námi. Nejsou malé. Ale nelekejme se, vždyť stojíme v chrámě Vítězné ochránkyně Moravy, kde bylo vyprošeno tolik divů. Prosme dnes společně o další zázrak proměny našich srdcí. Z toho pak budou mít užitek i vaše rodiny i naše země.

Maria, vyslyš, vždyť ty nikdy nezklameš. Amen.

+ Jan Graubner, arcibiskup

NEŠTĚSTÍ V TUNELU

Více než čtyřicet osob se udusilo nebo uhořelo v 11km tunelu pod horou Mont Blanc, který spojuje Francii s Itálií. Na italské straně se jednomu motocyklistovi podařilo uniknout před žárem plamenů. Devětkrát se však vrátil zpět a pokaždé vyvezl jednu osobu do bezpečí. Při desátém pokusu se z neznámých důvodů musel uchýlit do záchranné kabiny, kde byl po 34 hodinách nalezen udušený.

-sks-

OTEC PIO

Jan Pavel II. ještě před blahověčením P. Pia shlédł CD o tomto věhlasném stigmatikovi dvacátého století. Požádal svého sekretáře Mons. Diwisze, aby tvůrci kompaktu upřímně poděkoval. Jan Pavel II. navštívil osobně P. Pia v San Giovanni Rotondo v době svých římských studií na Angeliku.

KAI

Heřman Josef

Vilém Hünemann

XLI.

„Pane, buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi!“

Pár dní nato byl Heřman Josef zavolán do místnosti pro návštěvy. V příchozím poznal svého kamaráda z dětství, Štěpána. Ale jak se od posledního setkání změnil! Už to nebyl sebevědomý a pyšný kupec, ale ubohý, Božím dopuštěním ztrestaný člověk. Štěpán uchoopil ruku kněze:

„Co jsi to říkal, když jsi ode mne tehdy s hněvem odcházel?“

„S bolestí, ne s hněvem,“ přerušil ho klidně mnich. „Co jsi to tenkrát říkal?“ vyhrkl kupec. „Řekl jsi, že Bůh na mém dítěti, mém jediném dítěti potrestá moji pýchu. Je to strašné, splnilo se to!“

„Martin? Co se stalo s tvým chlapcem?“ zeptal se kněz.

„Je pryč! Táhl s křížovou výpravou! Chtěl jsem ho zastavit, ale ani násilím to nešlo. Zamkl jsem ho do skladu, ale rozbil zámek a utekl. Našel jsem ho v tom dětském vojsku. Chtěl jsem ho odvést domů, ale ani tentokrát násilí nepomohlo. Kluci ho bránili, dokonce proti mně obrátili zbraně. Asi by mě spíše zabili, než by ho nechali se mnou odejít. Bezmocně jsem musel přihlížet, jak moje dítě jde vstříc nebezpečí.“

„Je to Boží dopuštění, Štěpáne,“ řekl pomalu Heřman Josef. „Chtěl jsi z něj mít takového obchodníka, jako jsi ty, ale zapomněl jsi, že v jeho duši jsou i jiné touhy, třeba touha po dobru a po tom velkém, krásném. Tvé dítě se ti odcizilo, a proto ho nemohlo nic zastavit, žádný zámek, žádné dveře.“

„Co mám tedy dělat? Co mám dělat?“ bědoval otec, bez sebe strachem a bolestí. „Něco se přece musí stát, něco přece musím udělat! Nemohu sedět

s rukama v klíně, když se mé dítě řítí do záhuby!“

„Je čas modlit se a činit pokání!“ odpověděl vážně Heřman Josef.

„Ano, chci se modlit,“ koktal obchodník, zpcený strachem. „A chci činit pokání. Ale jaké pokání, Heřmane? Řekni mi, je tu ještě ten bývalý bandita, Petr, chtěl bych ho přijmout do práce. Ať bydlí se mnou pod jednou střechou a jí z mého talíře, když to budeš chtít. Řekni mi, kde je Petr, chtěl bych napravit, co jsem ve své pýše pokazil.“

„Petra už se dávno ujal někdo jiný,“ řekl mnich.

„Kdo se ho ujal?“

„Bůh,“ odpověděl Heřman Josef. „Je v pořádku.“

„Ale co mám dělat já? Chci mít své dítě zpět, musí se přece vrátit domů!“ zadržoval Štěpánovi hlas. „Podívej, jsem bohatý, velmi bohatý! Mohu podpořit nějaké dobré dílo.“

„Tak dej mistru Mikulášovi peníze na dokončení schrány pro Tři krále!“ radil Heřman Josef.

„On ty peníze nechtěl. Už jsem mu je nabízel, ale nechtěl je přijmout, říkal, že jsou špinavé.“

„Můžeš napravit něco jiného, určitě víš o nějakém bezpráví, které jsi způsobil. Když nebudeš pyšný, když budeš mít opravdový úmysl napravit, co jsi způsobil, a pokoru, nikdo ti nebude bránit. Protože pokání smývá viny.“

„A myslíš, že Bůh přijme moji oběť a vrátí mi moje dítě?“ zeptal se obchodník nejistým hlasem.

„S Bohem nemůžeš obchodovat,“ odpověděl mnich. „Nemůžeš si poroučet. Jestliže ti něco dá, dá to z pouhé milosti.“

„Takže mi nemůžeš dát žádnou útěchu?“ ptal se Štěpán.

„Já ne, ale ...“

„Kdo?“

„Naše nebeská Matka a přímlovkyně – těšitelka zarmoucených!“

„Těšitelka zarmoucených?“ divil se obchodník.

„Ano, nebeská Matka. Pojď se mnou, příteli!“

Beze slova šli do klášterního kostela. Před obrazem Matky Boží poklekli a modlili se. Po chvíli se začal Heřman Josef modlit nahlas:

„Matko, pohlédni na nás ve své dobrotě. Dolehla na nás nouze, strašná nouze. Ale čas bolesti je tvým časem, protože všechno trápení volá k matce. Přišel tvůj čas, naše nebeská Matko! Nezapomeň na nás a přimlouvej se za nás u svého milosrdného Syna!“

ČAS MATKY

„Děkuji ti, Alberte, srdečně ti děkuji,“ řekl Heřman Josef, když držel v ruce ojedinelý věnec z perel, který mu přivezl pater Albert z cesty do Francie. „Ano, to je to pravé, věnec modlitby naší nebeské Matce, věnec růží. Každá perla je jedna růže, kterou pokládáme Matce k nohám.“

„Věděl jsem, že z něho budeš mít radost!“ smál se Albert, šťastný ze zářících očí spolubratra. „Říká se, že jeden světec sestavil tento věnec z perel, říkají mu růženec. Je to jeden mnich, který putuje bosý jižní Francií, svůj chléb si vyžebrává u lidí, seníky jsou jeho ložnicí. Lidé se mu posmívají, pohrdají jím, srážejí ho k zemi, ale on žehná ruce, která ho sráží.“

„Jak se jmenuje ten mnich?“ ptal se zvědavě Heřman Josef. „Jmenuje se Dominik a je z Kastilie. Již jako student ve Valencii jednoho dne rozdál všechny majetek, dokonce své knihy prodal a peníze dal chudým na jídlo. Co mám sedět nad těmito mrtvými kůžemi, když moji

*At' Bůh stojí, co chce,
není nikdy drahý.*

Jan Bosco

*V námáhách a utrpení
nikdy nezapomínej,
že máme připravenou
velkou odměnu v nebi.*

Jan Bosco

bratři mají hlad!“ prý odpověděl jednomu příteli, který ho chtěl zadržet v rozdávání.“

„A co dělá Dominik v jižní Francii?“ ptal se dál Heřman.

„Káže jinověrcům, albigenským, kteří chtějí Boží rád postavit na hlavu. Víš, že papež Inocenc vyhlásil křížovou výpravu proti těmto rebelům, a také mnozí němečtí rytíři sáhli po meči. Ale Dominik, ten mnich, táhne beze zbraně albigenkými městy a káže evangelium, modlí se za ty, kteří ho pronásledují.“

„Musí to být světec,“ řekl Heřman Josef, pohnut vyprávěním. Jeho oči jako by se zahleděly do dálky, aby kdesi zachytily postavu tohoto zvláštního, neuvěřitelného kazatele. „A od něho pochází tato modlitba, růženec?“

„Ano, tak mi to říkali! Myslel jsem si, že je to moc jednoduché, dětinské. Je to modlitba velké jednoduchosti, stále opakovat ta stejná slova, Ave Maria!“

„Copak nejsme děti Boží?“ odvětil Heřman Josef a podíval se na spolubratra. „Copak nemá všechna naše modlitba být jednoduchá? Láska má jedno slovo a říká je stále dokola. To potěší nesčetné lidi v těžkých dobách, protože budou mít mnohokrát slovo ‚Matka‘ na jazyku.“ Pak vzal Heřman Josef Alberta za ruku: „Ještě jednou ti moc děkuji za velký dar, který jsi mi přivezl. Ale řekni mi ještě, jak se daří Engelbertovi, kolínskému proboštovi? Nejel on také na křížovou výpravu do Francie?“

„Ano, on také,“ odpověděl Albert, „a věř mi, že se vrátil úplně jiný.“

Pokračování příště

Jedním slovem – nesnášenlivost

K sérii článků »Jedním hlasem« v KT

Motto:

Tolerance je nesnášenlivost vůči nesnášenlivosti.

Leon Brunschvicg

Již několik čísel po sobě se snaží KT vyvolat dojem, že vystupuje v roli obhájce jednoty Církve proti někomu, kdo se jí pokouší rozvracet. Dělá to způsobem, který připomíná nápadně postupy ideologů neblaze proslulého režimu před deseti lety.

To, co nás rozděluje, není rozličnost právoplatných liturgických ritů, ale nezdůvodněná a protikřesťanská nevráživost a nesnášenlivost, kterou Katolický týdeník výslovně provokuje a živí.

Co vlastně říká Svatý otec? »Vyzývám katolíky, aby udělali gesto jednoty a obnovili svou příslušnost k Církvi, aby **legitimní různost a rozličná citlivost, které je třeba respektovat, nás nerozdělovaly jedny od druhých, nýbrž aby nás pudily k tomu, abychom společně hlásali evangelium...** Církev, jakkoliv potvrzuje to dobré, co vzešlo z liturgické reformy požadované Druhým vatikánským koncilem, dává také najevo své pochopení pro ty osoby, které jsou »svázány s určitými staršími liturgickými a disciplinárními formami. (Eccl. Dei 5) **To je pohled, s ja-**

kým je třeba číst a aplikovat motu proprio Ecclesia Dei. Přeji si, aby všichni žili v duchu 2. vatikánského koncilu v plné harmonii s tradicí v jednotě lásky a ve věrnosti k pravdě... Vyzývám bratrsky biskupy, aby s pochopením a obnovenou pastorační pozorností **vyšli vstříc věřícím, kteří lnou ke starému ritu,** a na prahu třetího tisíciletí pomáhali všem katolíkům prožívat slavení svatých tajemství se zbožností, aby opravdu sytily duchovní život a bylo zdrojem pokoje.«

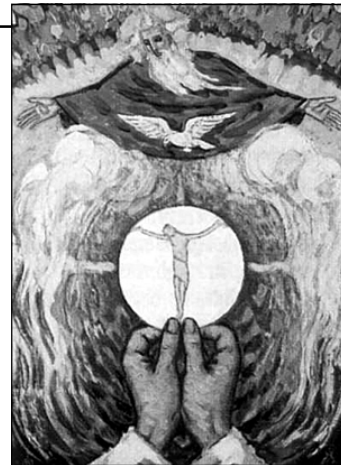
Papežovu výzvu: *Vyjít někomu vstříc s pochopením a pozorností* nemohu chápat jinak než jako žádost, aby mu bylo vyhověno, nikoliv, aby byl zlikvidován. Není pravda, co uvádí Katolický týdeník, že z tohoto papežova projevu z 25. října 1998 nikdo neuveřejnil ani řádku. Ve Světle 46/98 str. 5 si každý mohl přečíst jeho plné znění. Kdo si jej přečte bez apriorních odsudků, nemůže rozhodně nabýt dojmu, že se »dovolení spíše uzavírá, než rozšiřuje«, jak tvrdí KT. Z papežových slov naopak vyznívá, že jeho dovolení, vyjádřené v Ecclesia Dei, nebylo náležitě chápáno a respektováno. Právě proto, že se věřícím nevychází vstříc tak, jak si přeje, narušuje se jednota lásky a věrnost pravdě, a proto je třeba obnovit pastorační pozornost a vnímavost k potřebám věřících.

Nikdo z těch, kdo ve smyslu Ecclesia Dei vyslovují svůj požadavek, aby jim bylo umožněno účastnit se liturgie v tradičním ritu, nevystupuje tím proti papeži, ani proti jednotě, ani proti tradici v Církvi. V motu proprio není ani náznak postoje, že jde o pouhé »tolerování« a že by tato liturgická praxe měla být vymýcena. Neexistuje zde jediný pokyn biskupům, aby se snažili starý ritus elimi-

novat, nýbrž naopak, aby jej přijali pod svá křídla. Současná aktivita komise Ecclesia Dei směřuje právě k tomu, aby tam, kde biskupové věřícím v tomto směru vstříc nevycházejí, pochopili oprávněnost jejich požadavků a nekladli jim překážky. O práci této komise se může čtenář poučit v interview s jejím někdejší prefektem kardinálem Mayerem, které bylo publikováno ve Světle 8/99, str. 12. V tomto interview potvrzuje prefekt papežské komise, že jedná s Mezinárodním sdružením UNA VOCE (již v r. 1991!) o oprávněných potřebách věřících, kteří lnou ke starému ritu. Nejedná se tedy o žádný pokoutní disidentský spolek podvodníků, jak se jej snaží představit KT svým čtenářům, aby je proti němu záměrně popudil.

Tím, že se zájemcům o tento ritus vykáže místo a čas, kde se mohou účastnit bohoslužby v požadovaném ritu, se nikomu, ale opravdu nikomu neděje nejmenší křivda a veškerá mobilizace odporu proti nim je naprosto nezdůvodněnou apriorní zaujatostí.

Míst, kde se tradiční mše slaví, ustavičně přibývá. V Německu za poslední dva roky jich přibylo šest. Jen u našich sousedů jsou to dnes: Čáchy, Andernach, Augšpurk, Bamberg, Bayerisch Gmain, Berlín, Düsseldorf, Eichstätt, Frankfurt, Gelsenkirchen, Heidelberg, Kolín, Mohuč, Münster, Mnichov, Neckarsulm, Norimberk, Osnabrück, Recklinghausen, Saarlouis, Steinfeld, Stuttgart, Wiesbaden, Wigratzbad, Hohenzell, Klagenfurt, Linec, Pyreth, Salcburk, Schardenberg, Štýr, Vídeň; Varšava, Chořov, Poznaň. K těmto místům patří také město Řím (Chiesa di Gesù e Maria, Via Corso 45, o nedělích a svátcích v 10 hod. a kostel Santa Maria della Luce, Traste-

vere, neděle a svátky v 11 hod.) Dále jsou to v Itálii mezi jinými města Florencie, Janov, Milán, Padova, Rimini, Turín a Benátky. Ve Francii je to kromě Paříže 35 dalších míst, ve Švýcarsku 21. Z tohoto výčtu vyplývá, že je to spíše ostuda pro Prahu, že se mezi tato města tvrdošíjně zdráhá zařadit. Jak čteme ve zprávách ČBK z 27. 4., sloužil kardinál Ratzinger mši v tradičním ritu 17. dubna 1999 ve Výmaru, a to pro členy sdružení Pro Missa Tridentina, které je obdobou mezinárodního hnutí Una voce. Učinil tak u příležitosti jeho výročního zasedání. Sdružování k tomuto cíli je zcela legitimní a oprávněné, stejně jako jsou oprávněné opakované žádosti v případě, že jedné žádosti vyhověno nebylo. Proti rozhodnutí papeže tedy nepostupuje ten, kdo žádá o účast na tradičním ritu, ale ten, kdo mu tuto možnost upírá.

Doslova zběsilá a naprosto neopodstatněná kampaň KT proti UNA VOCE, její očerňování a možno říci i přímo pomlouvání je nejen příkladem nesnášenlivosti, která je v naprostém rozporu se snahami Svatého otce o jednotu, ale je v přímém rozporu s pravdou a bratrskou láskou a je flagrantním příkladem umělého vyvolávání a oživování naprosto nezdravé a škodlivé polarizace. (Není tomu tak pouze, pokud jde o Una voce. Podobně zkreslené a tudíž polarizačně provokující byly např. informace týkající se výroků kardinála Ratzingera o soukromých zjeveních

NÁBOŽENSKÝ POKLES V KATOLICKÉM ŠPANĚLSKU

V roce 1996 bylo ve Španělsku, které je z 93 % katolické, pokřtěno 273 673 dětí. Je to o 17 % méně než před čtyřmi roky. Počet prvokomunikantů klesl o 24 % a činil 265 450. Počet katolických sňatků klesl o 14 %. Ubylo 23 % katolických nemocnic (zbylo jich 166) a 20 % mateřských škol (nyní je jich 417).

ru 4/99

při návštěvě našich biskupů »ad limina«.) Jestliže si tedy KT libuje, že »pohnul stojatými vodami«, pak to připomíná televizi Nova, která si taky libuje v tom, že vyvolává konflikty a prohrabuje se v nich.

O stupni serióznosti KT si můžeme udělat představu na tomto srovnání znevažující informace a skutečného faktu: Šéfredaktor KT píše: »Občas se někdo dovolává nějakého dopisu kardinála Mayera jednomu americkému kardinálovi. Ten však není veřejně závaznou normou jako výše uvedený text.« Uvedený dopis však není nějakým soukromým dopisem nějakému kardinálovi, ale oficiálním listem papežské komise Ecclesia Dei, který byl zaslán národní biskupské konferenci Spojených států pod číslem jednacím 500/90 a který pak generální sekretář biskupské konference USA rozeslal zvláštním memorandem všem biskupům dne 19. dubna 1991. Tento list oficiálně vysvětluje, jak chápat »výše uvedený text«. V tomto dopise se říká, že papež ustanovil papežskou komisi Ecclesia Dei se zřetelem na její prvořadý úkol, když stanovil, že se »**všude musí brát ohled na cítní těch, kteří lnou k latinské liturgické tradici**«. Prefekt kardinál Mayer výslovně vyzývá americké biskupy, aby »napomohli vhodnému důstojnému slavení liturgických obřadů podle římského misálu z r. 1962, kdekoliv k tomu existuje opravdová touha ze strany kněží a věřících.«

Takřka anonymní pozvánka na setkání s »liturgickými odborníky« dostává postupem KT zvláštní příchuť. Já osobně bych velice zvažoval, zda jít na schůzku, na kterou mě někdo »zve« opakovanými ranami pod pás. To je naprosto neseriózní již občansky, natož křesťansky. Na občanské úrovni by se celý postoj KT k Una voce mohl přirovnat k rasové diskriminaci.

Lubomír Štula

Problémy kolem mystičky

Proces blahořečení Anny Kateřiny Emmerichové, který má být vzhledem k letošnímu dvojnásobnému jubileu uspišen (175 let od smrti, 225 let od narození), vyvolal opět otazníky kolem jejích mystických vidění.

Jak sděluje Deutsche Tagespost, kongres uspořádaný o této mystičce letos na Gregoriánské univerzitě se zaměřil především na to, aby obraz této význačné mystičky zredukoval pouze na pole její osobní zbožnosti a zbavil ji údajných »starých klíšé«. Její vidění, která pečlivě a nádherně zapsal Clemens von Brentano, mají být z procesu vyloučena. Předseda kongresu Michael Bangert prohlásil, že »není správné tuto ženu romantizovat ani stylizovat jako médium Božího zjevení nebo z ní dělat pacientku, která provádí diagnózu budoucnosti«. Brentanovy zápisy mají být vzhledem k »nejednoznačné autenticitě a snadné zneužitelnosti« z procesu zcela vyloučeny. Ještě před 50 lety se pokládalo za šťastné Boží řízení, že Brentano jako »poutník« se mohl nacházet v její blízkosti a zaznamenat pečlivě její vidění. V pozadí takovéto »demon-táže« stojí skutečnost, že Kateřina Emmerichová vyjevila příliš mnoho pravdy o negativním vývoji v Církvi. Její vidění o životě Pána Ježíše patří ovšem k nejkrásnějším a nejpresnějším a jsou navíc napsána překrásným jazykem. Celé dílo vyšlo nově v originálu v 6 svazcích v Christiana Verlag. V loňském roce se objevil svazek »Druhý rok Ježíšova veřejného působení« (542 stran). Kdo čte 14 kapitol této knihy, má dojem, že jako jeden z učedníků v bezprostřední blízkosti prožívá, co Ježíš koná a mluví. Z této knihy je patrné, že vidění Kateřiny vykazují velkou podobnost s tím, co viděla Hildegarda z Bingen.

Co se u Kateřiny ovšem nedá »demontovat«, jsou její stigmata, zázračně udržovaný život

bez potravy a dlouholeté smírné utrpení za hříšníky. Nadpřirozené jevy v životě světců se ovšem u mnohých současných teologů netěší velké přízni. Chtěli by je vyřadit i z procesů svatořečení. Výmluvná je například i taková změna, jaká byla provedena v liturgické modlitbě o svátku sv. Františka Xaverského:

V původním misále a breviáři má modlitba toto znění:

Bože, jenž jsi chtěl indické národy připojit k Církvi kázáním a zázraky svatého Františka, udělej milostivě, abychom napodobili příklad a ctnosti toho, jehož slavné zásluhy uctíváme.

Současná modlitba již o zázracích nemluví:

Bože, tys povolal svatého Františka, aby hlásáním evangelia ukázal mnohatisícovým zástupům cestu k tobě; naplň srdce všech věřících horlivostí šířit světlo pravdy, aby tvá Církev rostla a plnila ve světě své poslání.

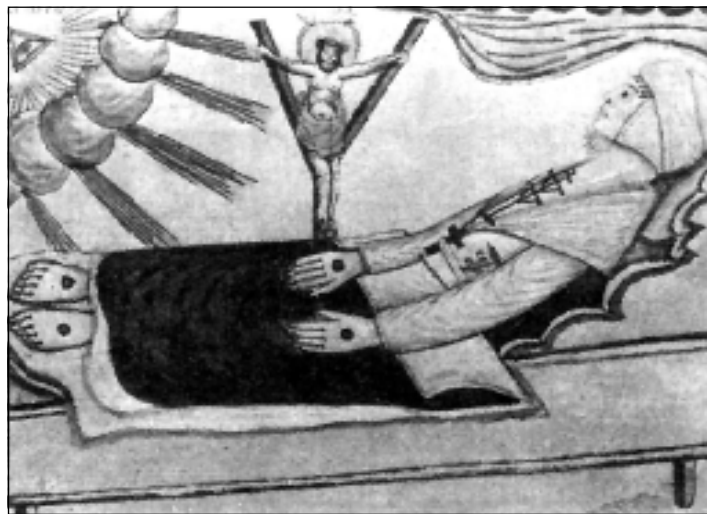
Podobně se změnila modlitba pro den 11. února:

Bože, jenž jsi neposkvrněným početím Panny připravil svému Synu důstojný příbytek, pokorně od tebe žádáme, když oslavujeme Zjevení těže Panny, abychom dosáhli zdraví duše i těla.

Nyní:

Všemohoucí věčný Bože, dej nám svým služebníkům stále zdraví duše i těla a na přimluvu Panny Marie obrať naše trápení v trvalou radost.

-lš-

IZRAEL A VATIKÁN

Izraelská média hodnotí vysoko výsledek návštěvy ministra zahraničí Ariela Sharona ve Vatikáně, kde byl 26. dubna přijat Janem Pavlem II. Sám ministr byl velice spokojen se setkáním, které se protáhlo nad stanovený čas. Řekl, že to byla nedůležitější zkušenost jeho života. Papežova osobnost na něho udělala velký dojem.

KAI

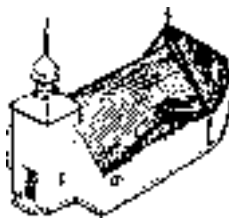
»SATANOVA LINKA«

26. března změnil provozovatel moskevské městské dopravy číslo autobusové linky 666 na 616. Stalo se tak na četné žádosti věřících, zvláště z pravoslavné farnosti Nejsvětější Trojice ve čtvrti Voroncovo, kolem které autobus projíždí. Nechtěli jezdit »satanovým autobusem«.

KNA

Slavnostní svěcení

kaple Panny Marie, Pomocnice křesťanů, a blah. Adolpha Kolpinga,
sobota 22. května 1999, Věžnice

S radostí vám oznamujeme, že s pomocí Panny Marie, Pomocnice křesťanů, a blahoslaveného Adolpha Kolpinga se nám podařilo postavit zcela novou kapli.

Po mnoha letech se konečně splnil sen věžnických občanů. Již v 18. století se začala plánovat stavba kaple ve Věžnici. Žel okolnosti tomu nepřály. I po nabytí svobody se tato stavba těžce rodila. Základní kámen posvětil při pražské návštěvě Svatý otec Jan Pavel II. v roce 1997. Na jaře roku 1998 se dohodlo, že tuto kapli postaví Kolpingova rodina Věžnice. V dubnu jsme získali stavební povolení a 14. května 1998 jsme začali kopat základy nové kaple. V květnu byl odstartován velký zázrak. Během stavby jsme museli upravit projekt, tak aby splňoval liturgické požadavky. A tak z původně plánované malé kapličky na májové pobožnosti vznikla nová kaple se svatostánkem, která bude využívána k pravidelným bohoslužbám. Lidé zde odpracovali zcela zdarma okolo 5 000 hodin. Od dobrovolných dárců jsme vybrali okolo 300 000 korun. Mnohé firmy nám odvedly práci téměř zdarma. Značně nám také pomohlo Kolpingovo dílo ČR ze Žďáru nad Sázavou.

Stavbu jsme začínali s 20 000 Kč. Nyní je tu hotová kaple v ceně půl miliónu. A pak že se zázraky nedějí. Hlavním patronem kaple je Panna Maria, Pomocnice křesťanů, sochu nám krátce před svou smrtí věnoval P. Jaroslav Lang SDB. Druhým patronem je blah. Adolph Kolping, německý světec, který se staral o učňovskou mládež. Jeho dílo se rozšířilo téměř po celém světě.

Slavnostní svěcení kaple se uskuteční v sobotu 22. května 1999 s následujícím programem: Od 12.45 hod. bude návštěvníky slavnosti vítat Hasičská dechová hudba. Ve 13.30 hod. bude májová pobožnost a od 14.00 hod. bude slavná mše svatá, při které královéhradecký sídelní biskup Mons. Dominik Duka vysvětlí novou kapli. Po mši svaté bude pro všechny návštěvníky připraveno malé pohoštění.

Obec Věžnice se nachází na okresní silnici mezi Havlíčkovým Brodem (17 km) a Polnou (4 km). V autoatlasech je označovaná jako Horní a Dolní Věžnice.

Ing. Josef Málek

Novéna inspirovaná sv. Janem Boskem k dosažení milosti a pomoci na přímluvu Panny Marie, Pomocnice křesťanů.

Během devítidenní novény si najdete čas na upřímnou a opravdovou modlitbu desátku růžence zakončeného chválou Nejsvětější Trojice Sláva Otci s připojením modlitby Zdravas Královno a prosby: Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás! • Přijměte pozvání ke svátosti smíření a svátosti Eucharistie. • Přispějte jakýmkoliv způsobem a podle svých možností na salesiánské dílo pro záchranu mládeže. • Mějte ve svém životě a zejména ve všech svých starostech a těžkostech velkou důvěru v Ježíše svátostného a v pomoc a přímluvu Panny Marie, Pomocnice křesťanů.

Rádi využijte příležitosti, můžete-li se pomodlit společně s rodinou nebo s někým ze svých známých.

Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás!

Příspěvky na dokončení a dovybavení kaple můžete zasílat na účet č. 77450-528/0800 (Česká spořitelna, pobočka Havlíčkův Brod)

Upřímně Pán Bůh zaplat'.

Zpráva o knize „TROJSKÝ KŮŇ V MĚSTĚ BOŽÍM“: Ze závažných technických důvodů se její vydání posune asi na konec června. Prosíme čtenáře, kteří si tuto knihu u nás objednali, o trpělivost.

Řád svatého Augustina, Rytířský řád Křížovníků s červenou hvězdou, Královská kanonie Řádu premonstrátu na Strahově a společnost pro duchovní hudbu vás srdečně zvou na

oslavy svátku svatého JANA NEPOMUCKÉHO dne 16. května 1999

Program:

19.00 hod. pontifikální mše sv. – kostel sv. Tomáše na Malé Straně, celebruje apoštolský nuncius J. Exc. Mons. Giovanni Coppa; **20.00** hod. pontifikální nešpory – kostel sv. Tomáše na Malé Straně, předsedá J. Exc. Mons. Giovanni Coppa;

Po nešporách se koná slavnostní průvod k soše sv. Jana Nepomuckého na Karlově mostě. U sochy bude pobožnost a litanie k sv. Janu Nepomuckému.

21.00 hod. eucharistické požehnání a Te Deum – kostel sv. Františka (u Křížovníků)

Pobožnost povede J. Exc. Mons. Giovanni Coppa, apoštolský nuncius a arcibiskup. Všichni jste srdečně zváni.

POUŤ U PANNY MARIE, POMOCNICE KŘESŤANŮ, V BRNĚ-ŽABOVŘESKÁCH

V sobotu 22. května 1999 oslavíme svátek Panny Marie, Pomocnice křesťanů, v Brně-Žabovřeskách. Srdečně na ni zveme všechny naše přátele a dobrodince, kteří se zasloužili o postavení našeho kostela Panny Marie Pomocnice a salesiánského střediska mládeže.

Program poutního dne:

7.30 hod. farní mše svatá;

9.00 hod. mše svatá za dobrodince salesiánského díla (celebruje P. Petr Baran) – po bohoslužbě bude v sále oratoře setkání dobrodinců a přátel díla;

10.30 hod. mše svatá salesiánské rodiny; celebrovat ji bude nový provinciál salesiánů P. Jan Komárek a někteří salesiánští spolupracovníci při ní budou skládat svoje přísliby; **12.00** hod. možnost občerstvení při poslechu cimbálové muziky a prostor k setkání s druhými;

13.30 hod. Te Deum a svátostné požehnání, **14.00** hod. programy pro děti, mládež, salesiánské spolupracovníky, bývalé žáky a dobrodince;

16.30 hod. závěrečné požehnání.

Na setkání s vámi se těší salesiáni Dona Boska

DUCHOVNÍ CVIČENÍ PRO DÍVKY

Téma: Pojd'te a uvidíte! (Jan 1,46)

Začátek: úterý 13. července 1999 v 18.00 hod. **Ukončení:** sobota 17. července 1999 ve 12.00 hod. **Místo konání:** Exerciční dům v Českém Těšíně.

Duchovní cvičení jsou zaměřena jako pomoc při rozlišení životní cesty. Navštíví nás lékař, manželský pár a řeholní sestra.

Exercitátor: P. Jiří Sýkora SJ. **Věk účastnic:** od 17 do 25 let. **Cena za pobyt:** 600 Kč (sleva je možná). **Ozvěte se do 20. 6. 1999.**

Bližší informace a přihlášky:

Sestra Mlada Vehovská, Mladecko č. 53, PSČ 747 54, tel.: 0653/61 19 97.

Bazilika na Mendlově nám., Staré Brno

V pátek 21. 5. 1999 v 18.30 hod. bude celebrovat pontifikální mši svatou ke cti svaté Rity Michael Josef Pojezdný OPraem., opat strahovský. Homilii pronese Lukáš Evžen Martinec OSA, opat starobrněnský. Během slavnostní liturgie budou posvěceny „Růž svaté Rity“. Na tuto slavnost srdečně zvou starobrněnský augustiniáni.

Příteli svatého Františka,

blíží se prázdniny, a proto ti nabízíme několik akcí. Zveme tě na:

Františkánské setkání mládeže (3. FSM) na Cvilíně u Krnova ve dnech 3. 7. – 7. 7. Na programu budou: mše svatá, modlitba breviáře, adorace, svědectví, přednášky, setkání ve skupinách, koncerty křesťanských skupin.

Exercicie se svatým Františkem (pro chlapce a muže, kteří hledají svou životní cestu, a také pro zájemce o náš řád) v termínu: od 9. do 13. 8. v Opavě.

Chceš-li se zúčastnit exercicií nebo setkání mládeže, přihlas se do 15. 6. 1999 na adresu o. Kryštof Skibinski, Konvent minoritů, Masarykova 39, 746 01 Opava.

Přihlášeným zašleme podrobnější informace. *Bratři minorité*

Malé katecheze o Bohu V.

5. CESTA ÚČINNÉ PŘÍČINY (CESTA KOSMOLOGICKÁ)

Je to druhá cesta sv. Tomáše Akvinského k poznání Boha. Co je to příčina? Filozoficky příčina je to, co působí, že se skuteční nějaký jev nebo událost. Jestliže nám zhasla žárovka, způsobilo to přerušení elektrického proudu nebo porucha vlákna v žárovce. Příčinou toho, že máme kuře, je slepice, která snesla vejce a kuře vyseďela. Vidíme kolem sebe, že každá nová věc nebo nový stav má svou příčinu ne v sobě samém, ale v někom či něčem jiném.

Z jedné strany je nemožné, aby jakýkoliv účinek byl účinkem sám sobě, že by byl sám dříve než jeho příčina: kuře dříve než

slepce, letící šíp dříve než luk, z něhož byl vystřelen. Z druhé strany nemůžeme jít v řadě příčin do nekonečna. Řetěz třeba o tisíce článků musí mít prvý článek, na kterém všechny ostatní postupně visí. Je třeba tedy připustit, že mimo řadu účinných příčin existuje ještě příčina první, která nemá žádnou příčinu, sama je nezapříčiněná, a je tudíž sama od sebe. Tuto základní příčinu nazýváme právem Bůh.

Jistě existuje v přírodě určitý vývoj, evoluce. Ostatně Darwin (1809-1882) nebyl prvním původcem této myšlenky. Už sv. Augustin, biskup hipponský (354-430), tuto domněnku vyslovil asi takto: Bůh na počátku stvořil hmotu a do ní vložil zákony vývoje a života. Nemůžeme jít stále doza-

du a říkat, ten pochází z toho a ten zase byl příčinou toho... Ale musíme připustit, že na počátku celého vývoje byla nějaká bytost, kterou nezapříčinil nikdo druhý, která

Umějte snášet nedostatky druhých, protože na světě není dokonalosti. Ta je až v nebi.

Jan Bosco

Zůstaňte nohama na zemi, ale srdcem v nebi.

Jan Bosco

měla příčinu svého bytí sama v sobě, odborně latinsky „esse a se“ („aseitas“).

Ale tu hned někdo může říci: Tak jaký je rozdíl od marxismu, který hlásá věčnou hmotu jako princip všeho, co existuje, že nikým nebyla stvořena a nikým nebude zničena? K tomu je třeba říci toto: Ta bytost, která má účinnou příčinu sama v sobě, musí mít také určité vlastnosti: musí být věčná, jediná, nekonečně dokonalá, na nikom nezávislá, živá a osobní. Zkušenosti s hmotou nám ukazují, že hmoty žádné tyto vlastnosti nemá. Tedy od existence hmoty musíme pokračovat v řetězu účinných příčin až k té poslední, která je sama od sebe a má všechny výše uvedené vlastnosti. Je to bytost, které říkáme Bůh. Je to tajemství víry, stejně jako je pro marxisty tajemstvím nedokázaná věčná hmoty. Jinak je to rovnice neřešitelná.

P. Antonín Pospíšil, Jívová

Liturgická čtení

Neděle 16. 5. – 7. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 1,12–14

Ž 27(26),1.4.7–8a

Odp.: 13

2. čt.: 1 Petr 4,13–16

Ev.: Jan 17,1–11a

Pondělí 17. 5. – ferie

1. čt.: Sk 19,1–8

Ž 68(67),2–3.4–5ac.6–7ab

Odp.: 33a

Ev.: Jan 16,29–33

Úterý 18. 5. – nez. pam. sv. Jana I.

1. čt.: Sk 20,17–27

Ž 68(67),10–11.20–21

Odp.: 33a

Ev.: Jan 17,1–11a

Středa 19. 5. – ferie

1. čt.: Sk 20,28–38

Ž 68(67),29–30.33–35a.35b–36c

Odp.: 33a

Ev.: Jan 17,11b–19

Čtvrtek 20. 5. – památka sv. Klementa Marie Hofbauera

1. čt.: Sk 22,30; 23,6–11

Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11

Odp.: 1

Ev.: Jan 17,20–26

Pátek 21. 5. – ferie

(v brněnské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 25,13b–21

Ž 103(102),1–2.11–12.19–20ab

Odp.: 19a

Ev.: Jan 21,15–19

Sobota 22. 5. – ferie

1. čt.: Sk 28,16–20.30–31

Ž 11(10),4.5+7

Odp.: srv. 7b

Ev.: Jan 21,20–25

Sobota večer: vigilie slavnosti Soslání Ducha svatého

1. čt.: Gn 11,1–9 nebo Ex 19,3–8a.16–20b

nebo Ez 37,1–14 nebo Jl 3,1–5

Ž 104(103),1–2a.24+25c.27–28.29bc–30

Odp.: srv. 30

2. čt.: Řím 8,22–27

Ev.: Jan 7,37–39

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	16.5.	17.5.	18.5.	19.5.	20.5.	21.5.	22.5.
Antifona	642	642	642	642	1722	642	642
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:							
Hymnus	642	642	642	642	1723	642	642
Antifony	654	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	654	658	661	664	1724	670	673
Antifona k Zach. kantiku	654	658	661	664	1320	670	674
Prosby	655	658	661	664	1724	671	674
Záv. modlitba	655	659	1372	665	1320	671	674

Modlitba během dne:							
Hymnus	643	643	643	643	643	643	643
Antifony	643	643	643	643	643	643	643
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	655	659	662	665	668	671	674
Záv. modlitba	655	659	662	665	668	671	674

Nešpory:	SO							
Hymnus	641	641	641	641	641	1727	641	641
Antifony	652	656	1056	1072	1087	1102	1118	676
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118	676
Kr. čtení a zpěv	652	656	660	663	666	1730	672	678
Ant. ke kant. P. M.	653	657	660	663	666	1320	673	678
Prosby	653	657	660	663	666	1731	673	678
Záv. modlitba	655	655	659	1372	665	1320	671	679
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz; http://www.ova.inecnet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3335–OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Novinové výplatné

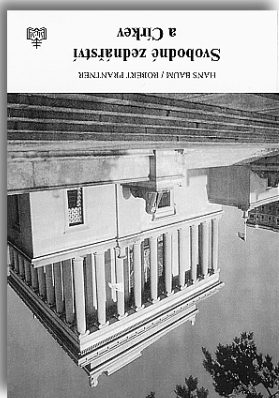
Placeno převodem
706 035

Brož., 45, 116 stran, 70 Kč

Tato kniha popisuje symboly a rituály, odhaluje jejich magický
mysl a podněcuje církev i věřící k obraně a bdělosti.

Duchovní kořeny svobodného
zedenářství tkví ve staré gnosi. Mů-
žeme pozorovat velké množství
jeho dějinych forem – od relativ-
ně neškodného „křesťanského“ zed-
nářství až po satanismus, který je
v temnotách zedenářství vysokých
stupeň úplně zastřen i zasvěcením
a současně i odhalují skutečnost.

ZEDNĀŘSTVÍ A CÍRKEV
Hans Baum, Robert Prantner

Novinka

Dale nabízíme obrázky P. Pia
o velikosti 7x10 cm v ceně 0,90 Kč
za 1 kus. Objednáte-li si obrázky
spolu s kterýmkoliv titulem kni-
hy, zašleme Vám je v jakémkoliv
množství. V případě, že budete
chtít samotné obrázky, je třeba
objednat minimálně 20 ks.

2. května byl v Římě Janem Pavlem II. blahověstěn P. Pio.
K hlubšímu poznání této velké osobnosti Církve doporučujeme
následující tituly, které můžete zakoupit a objednat v našem na-
kladatelství:

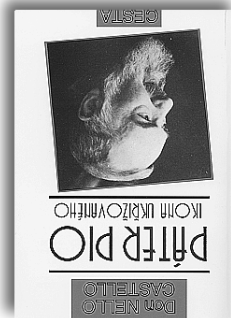
Otec Bohuslav SDB
PĀTER PIUS,
MUŽ BOLESTI
A LÁSKY

Vydala Matice cyrilometodějská.
Brož., 45, 80 stran, 52 Kč

Don Nello Castello
PĀTER PIO, IKONA
UKRIZOVANĚHO

Vyšlo v nakladatelství Cesta.
Brož., 115x155 mm, 200 stran, 48 Kč

MCM NABÍZÍ...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

vám...

Představujeme